

Migrant în România

Nr. 7 - 2010

migrant.ro

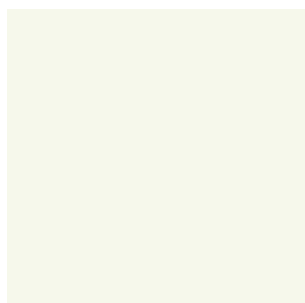
Revista Migrant în România este editată de

Institutul Intercultural Timișoara (coordonator)

Bd. 16 Decembrie 1989, nr. 8
300173 Timișoara
Tel. 0256 498 457, Fax. 0256 203 942
E-mail: iit@intercultural.ro
Site: www.intercultural.ro

Organizația Femeilor Refugiate în România

Str. Dobrici 57-59, București, sector 2
E-mail: offr2000@yahoo.fr
Tel 0771 789 935
Site: www.migrant.ro/offr

Acest număr este realizat în
cadru proiectului „Migrant
în România”,
finanțat de Uniunea
Europeană prin Programul
General „Solidaritatea
și gestiunea fluxurilor
migratorii”,
gestionat în România de
Oficiul Român pentru
Imigrări.

Comitetul de redacție:

Marian Chiriac, Daniela Crăciun, Romina
Matei, Oana Neștian, Mbela Nzuzi, Călin Rus.
Grafică: Codruț Radu
Contact: redactie@migrant.ro

Revista este disponibilă și
online la www.migrant.ro.
Exemplare tipărite pot fi
comandate la Institutul
Intercultural Timișoara
sau la Punctul Național de
Contact pentru Resortisanții
Țărilor Terțe, str. Dobrici nr
57-59, sector 2 București

Responsabilitatea pentru
conținutul articolelor revine în
exclusivitate autorilor. Aceștia
păstrează drepturile de autor
pentru articolele publicate.
Comitetul de redacție primește
propuneri de contribuții la Revista
„Migrant în România”. Detalii pe
coperta 3 sau la www.migrant.ro

Alternativele multiculturalismului

Presa germană și internațională a reflectat pe larg timp de câteva zile discursul susținut în 16 octombrie de cancelarul german Angela Merkel la întrunirea organizației de tineret a partidului său. Titlurile relatărilor aveau în marea lor majoritate în centru cuvintele: „Multiculturalismul este un eșec total”. Aceste cuvinte au fost într-adevăr rostite de doamna Merkel, care a și precizat de altfel ce înțelege prin multiculturalism: credința că putem „ trăi pur și simplu unii alături de ceilalți și să ne bucurăm unii de ceilalți”.

Este deosebit de interesant de remarcat însă ce semnificație a dat în general presa internațională acestor declarații. În marea lor majoritate comentatorii discursului l-au situat în contextul unor recente declarații publice ale politicianilor și altor persoane publice din Germania, care au exprimat explicit atitudini negative față de imigranți, în special față de cei de religie musulmană. S-a spus astfel că doamna Merkel a trecut de limitele discursului „politic corect”, că s-a pronunțat împotriva imigrației și că s-a apropiat astfel de poziția populațiilor care denunță pericolul ca Germania să devină peste 80 de ani o țară majoritar musulmană și care doresc limitarea manifestării în Germania a altor limbi, culturi și religii, pe principiul „dacă doresc să trăiască în Germania, imigranții trebuie să trăiască la fel ca germanii”.

Altfel spus, interpretarea dată cel mai frecvent declarațiilor cancelarului german a fost că, abandonând multiculturalismul, va adopta o poziție asimilaționistă, negând dreptul la diferență al imigranților. O analiză mai nuanțată a discursului doamnei Merkel arată însă că o asemenea concluzie nu își găsește argumente suficiente.

Principalele concluzii pe care le putem deduce din analiza discursului

sunt, în opinia mea, următoarele:

- într-adevăr, multiculturalismul nu a funcționat și este momentul să recunoaștem că a generat clivaje și tensiuni în societate;
- Germania, ca orice altă țară europeană, nu își poate permite să ignore diversitatea culturală a societății ei actuale și nici necesitatea menținerii deschiderii pentru imigranți în viitor;
- alternativa la multiculturalism o reprezintă integrarea, adică adoptarea de politici care să asigure cunoașterea limbii germane de către imigranți, dar și înțelegerea de către imigranți a reperelor fundamentale ale culturii și societății germane, fără ca aceasta să însemne abandonarea propriilor apartenențe culturale.

Deși a fost prezentat ca un moment de referință în domeniu, un astfel de discurs nu este însă nou și nici singular în peisajul politic european. Exact în aceleași linii se situează și o declarație publică, aproape ignorată de presă, făcută în 2008, cu prilejul lansării Anului European al Dialogului Intercultural, de comisarul european de atunci responsabil cu educația și cultura, Jan Figel:

Vrem să depășim societățile multiculturale, în care culturile și grupurile culturale doar coexistă unele lângă altele și trăiesc „vieți paralele” [...]. Trebuie să devenim societăți interculturale, în care o pluralitate de culturi cooperează în dialog și responsabilitate împărtășită¹.

Așadar, comisarul european afirmase încă din 2008 ceea ce afirmă acum cancelarul german, cu privire la necesitatea renunțării la multiculturalism ca bază a politicilor publice, însă propune și o soluție explicită: alternativa nu este asimilaționismul, ci interculturalismul, adică promovarea unei „societăți interculturale”.

Călin Rus
Director
Institutul Intercultural
Timișoara

Institutul Intercultural Timișoara are, încă de la începutul anilor 1990, ca principală misiune promovarea unei societăți interculturale, pe baza principiilor formulate în acea perioadă de Consiliul Europei. Consiliul Europei a reiterat de altfel și în 2008 aceste idei, cu ocazia publicării unei Cărți Albe a Dialogului Intercultural. O societate interculturală are în centru ideea de integrare, înțeasă ca o situație în care tuturor cetățenilor, fie autohtoni, fie imigranți (deseori este greu să facem distincția între aceste două categorii) li se oferă atât posibilitatea de a-și manifesta apartenențele culturale specifice, cât și un cadru de comunicare, de dialog și de colaborare pe baze democratice cu restul societății. Aceste idei sunt detaliate în documente disponibile pe site-ul www.intercultural.ro, dar și în primul număr al revistei noastre, accesibil online la www.migrant.ro/revista.

¹ Jan Figel, Comisar European pentru Educație, Formare, Cultură și Tineret Discurs la deschiderea Anului European al Dialogului Intercultural, Ljubljana, ianuarie, 2008.

Implicarea civică pe

Pe parcursul „carierii” de ONG-ist am fost întrebat de multe ori de ce nu mă apuc și eu, ca tot omul, de un job serios. Ce e cu gărgăunii ăștia de spirit civic, cine are timp de așa ceva când planeta se scufundă și planificarea vieții individuale ține cont în primul rând de secțiunea de venituri, și abia apoi de valori situate mai sus pe scara lui Maslow?

Ei bine, fiecare cu pasiunile sale. A mea se cheamă implicarea civică. Am descoperit că mă durea să văd cum autoritățile locale își băteau joc de dreptul la opinie al cetățenilor, care astfel se resemnau gândindu-se că poate asta este de fapt normalitatea. Am mai observat că omul de rând ar merge la decidenții pe care i-a votat cu ceva propuneri, sau măcar probleme, dacă ar ști când și cum să îi găsească, precum și că efortul său nu este în zadar. Nu în ultimul rând, am observat că lumea nu merge la vot pentru că nu are încredere în corectitudinea procesului electoral. Iar tinerii, cei care ar trebui să mustească de idei care să ducă la dezvoltarea comunității, se simt nevalorizați, excluși, și atunci își iau lumea în cap ca să aibă alte țări cu ce se mândri.

Toate aceste argumente, și multe altele, m-au determinat să înființez în 2006 **Centrul pentru Resurse Civice**. Organizația și-a propus, încă de la naștere, să militeze pentru apărarea valorilor democratice ale cetățeanului și comunității, precum și pentru susținerea și promovarea tinerilor și a inițiativelor lor. Dar cum poți apăra ceva ce există doar ca și concept, fără ca cei direct vizați să mai creadă în puterea ideii? Consider că tocmai aici este provocarea, în priceperea și dârzenia de a găsi permanent noi modalități de provocare la dialog, în intenția de a menține viu focul dorinței publice de a nu ceda psihic în fața aroganței administrației publice, care funcționează cel mai adesea pe modelul reprezentativității pe multiplii de câte patru ani, fără să mai plece urechea la nevoie comunității.

Ei bine, în atari condiții, activitatea asociației fie trebuie adaptată la

condițiile impuse de „piață”, fie se adoptă o abordare inovativă, de reinventare a metodelor de implicare civică. În cele ce urmează veți afla câteva dintre inițiativele asociației Centrul pentru Resurse Civice, precum și metodele folosite.

Domeniile de interes ale organizației sunt:

◆ Implicarea tinerilor în procesul decizional

- În acest domeniu am derulat de-a lungul timpului proiecte de informare a tinerilor din județul Constanța cu privire la atribuțiile, structura și componența aparatului administrativ local, în scopul de a apropia cele două „tabere” și de a le armoniza agenda. De menționat este proiectul „Administrația Publică Locală față în față cu (re)acțiunea tinerilor”, derulat în municipiul Medgidia, orașul Cernavodă și comuna Ion Corvin, toate din județul Constanța. **Tinerii i-au putut cunoaște pe consilierii locali și au dialogat cu aceștia despre inițiative locale de interes pentru segmentul lor de vârstă.** În cadrul acestui proiect au fost implicați ca beneficiari ai proiectului aproximativ 500 de tineri, fie elevi de liceu, fie studenți.

◆ Multiculturalitate – promovarea Dobrogei ca model european de conviețuire multiculturală

- Dobrogea numără în prezent 25 comunități etnice, unele statornicite de mii de ani, altele doar de câțiva. Deși foarte diferite, din perspectiva confesiunii, a tradițiilor ori a obiceiurilor culinare, aceste comunități etnice au știut să valorifice unicitatea coabitării aceluiași ținut, fără a isca tensiuni xenofobe. Iată de ce consider că și noi suntem datori să onorăm această stare de fapt prin activități menite să aducă un plus de vizibilitate mediului multicultural. Prin urmare am organizat, în două rânduri, **Gala multiculturalității dobrogene** în cadrul Zilelor municipiului

Cosmin Bârzan
Centrul pentru Resurse Civice

Medgidia. Gala a constat în organizarea unei expoziții de obiecte artisanale specifice etniilor dobrogene, port popular, precum și obiceiuri culinare. Succesul la public a fost enorm, vizitatorii expoziției fiind deosebit de interesați de obiectele de artizanat lucrate manual, de diversele componente ale costumului tradițional tătarăsc sau lipovenesc, dar în special de bucatele gătite cu mult suflet de către participanți.

- Migranții și nevoile lor prezintă un interes crescut pentru noi, întrucât fenomenul migrației este des întâlnit în orașele mari în ziua de azi, iar dezvoltarea armonioasă a acestora se bazează inclusiv pe integrarea cetățenilor străini în comunitate. Personal, consider că parteneriatul pe care Centrul pentru Resurse Civice l-a stabilit cu Institutul Intercultural Timișoara în facilitarea locală a derulării proiectelor ce îi vizează pe migranți va genera în curând un impact real în cadrul acestui grup vulnerabil al comunității.
- ◆ Democrație și apărarea valorilor sale
 - Unde și când sunt alegeri, hop și noi, cu armamentul nostru redutabil: observatori

metoda constănțeană

independenți, neutri și apolitici, care se înscriu cu sutele pentru a apăra, măcar în ziua votării, principiile democrației și mecanismul electoral curat. Nu de puține ori situațiile întâlnite în teren au dat bătăi de cap, dar vigilența acestor oameni care aleg, de fiecare dată, să își petreacă ziua de odihnă „pe baricadele democrației” a fost cea care a aplanat conflicte iminente sau a sesizat o tentativă de fraudă electorală și a raportat-o autorităților.

- ◆ Monitorizarea transparenței instituțiilor publice, prin solicitarea, în baza Legii nr. 544/2001 privind dreptul accesului la informații de interes public, de diverse informații considerate „delicate”, precum contractele de publicitate ale primăriei municipiului Constanța, în decurs de un an, stadiul în care se află monumentele ce ar trebui introduse pe lista monumentelor istorice și de patrimoniu, documente urbanistice etc.;
- ◆ Informarea cetățenilor cu privire la diverse elemente de implicare civică
 - Organizația a fost implicată în derularea de campanii informative

pe diverse teme, precum:

- Informarea tinerilor din municipiul Constanța cu privire la rolul și componența Parlamentului European, precum și despre importanța prezenței la urne cu prilejul alegerilor pentru selectarea eurodeputaților;
- Informarea locuitorilor din comuna Fântânele, orașul Cernavodă sau municipiul Medgidia cu privire la importanța colectării selective a deșeurilor;
- Revizuirea Agendei Locale 21 în municipiul Medgidia, în baza consultării publice cu privire la investițiile vizate de administrația locală în decursul unui mandat;
- Informarea tinerilor din anii terminali de liceu cu privire la opțiunile pentru carieră – proiect derulat în orașul Cernavodă și municipiile Medgidia și Constanța.

Ce urmează?

Sesiuni de instruire pentru tineri pe tematici precum spargerea barierelor culturale, implicare civică eficientă, tabere de eco-awareness, precum și dezvoltarea turismului alternativ,

prin marcarea și promovarea unor trasee tematice dobrogene: cetățile antice, podgoriile întinse și rodnice, promovarea ariilor naturale protejate, Delta Dunării văzută prin ochii locuitorilor săi și multe altele.

Voluntarii sunt oricând bineveniți! Resursa de bază a asociației beneficiază de oportunitatea de a-și alege activitatea în care să se implice, iar gama de acțiuni derulate de către organizație nu lasă loc de plictiseală. Recompensele de care beneficiază cei care aleg să vină alături de noi constau în organizarea de ieșiri de grup, la picnic sau chiar în tabere de tip „survivor”, care au rolul de a clădi spiritul de echipă și de a-i descoperi pe adevărații lideri.

Sediul principal al Centrului pentru Resurse Civice se află în Constanța, dar există un „puiut” la Medgidia, care are deja un an de viață, 25 de voluntari și o ediție a Săptămânii Naționale a Voluntariatului organizată în localitate, împreună cu Primăria. Sperăm ca în curând să mai „producem” cluburi locale, care să dezvolte spiritul civic și să creeze premisele unei democrații participative reale.

Lucrătorii străini nu își cunosc

Nu își cunosc foarte bine nici drepturile și nici obligațiile, iar cel mai adesea nu știu mai nimic despre posibilele pericole de pe piața muncii din România. Cu toate acestea, în cele mai multe cazuri sunt mulțumiți cu banii pe care îi câștigă. Cam acesta este profilul general al muncitorilor străini aflați legal în România.

Există numeroase cazuri în care lucrătorii străini se declară mulțumiți de situația lor, din simplul motiv că pot câștiga mai mult decât decent, lucru care le permite economisirea sau transferul de bani către rude. Aceasta este însă numai partea vizibilă a aisbergului, pentru că în spatele unui venit mulțumitor se pot afla condiții grele de lucru, pentru care nu există protecție, dar și lipsa unei asigurări în caz de accident sau ore suplimentare făcute peste norma legală.

Cam acestea sunt concluziile unui raport de cercetare intitulat "Studiu asupra imigrației în România", realizat de către Blocul Național Sindical

(BNS) împreună cu ARCA - Forumul Român pentru Refugiați și Migranți

"În condițiile actuale, lucrătorii străini aflați într-o situație care nu respectă întru totul legea ar trebui informați asupra cazurilor nefericite care s-au întâmplat pe piața muncii din România", a declarat președintele BNS, Dumitru Costin, cu ocazia lansării raportului, pe data de 11 octombrie.

Dumitru Costin a mai precizat că BNS oferă deja consiliere onoraria dintre străinii angajați în România, mai exact celor din domeniul sportului, reprezentându-i pe aceștia în relația cu angajatorii (cluburile), dar și în instanțele naționale și internaționale. Costin a afirmat că organizația pe care o conduce a reprezentat sportivi din Chile, Argentina, Brazilia, Coasta de Fildeș, Nigeria, Spania, Portugalia, Serbia, Muntenegru sau Slovenia, unii dintre ei aderând chiar la confederația sindicală.

"Scopul biroului de consiliere acoperă nevoia de servicii pentru imigranți, cu privire la legislația internă și internațională, pentru că majoritatea muncitorilor străini nu își cunosc drepturile, iar angajatorii

profită de acest lucru. Deschiderea acestor birouri ar veni în sprijinul imigranților, oferindu-le consultanță și îndrumare pentru problemele cu care se confruntă. Ar trebui să fie birouri teritoriale cu accesibilitate bună pentru a-i îndruma, consilia, în zonele unde sunt mai mulți migranți și să fie informați asupra drepturilor și obligațiilor, să asigure un sprijin pentru acești lucrători în cazul în care sunt exploatați", a mai spus Costin.

Liderul BNS a explicat totodată că cei mai mulți muncitori care imigrează în România o fac pentru că pot câștiga mai bine decât în țările din care provin, ca de exemplu chinezii, moldovenii sau vietnamezii, deși sunt și destui străini din țări dezvoltate ale Uniunii Europene care vin pe contracte "cu mulți bani".

Conform raportului, cel mai vulnerabil grup este cel al asiaticilor, din cauza necunoașterii limbilor de circulație internațională și a problemelor create de firmele de intermediere din țara de origine, cărora trebuie să le plătească comisioane cuprinse între 7.000 și 10.000 de euro, bani împrumutați înainte de venirea în România, de cele mai multe ori.

Deși muncitorii chinezi câștigă bine, chiar și 900 de euro pe lună, aceștia riscă să fie supuși unor abuzuri de către angajatori, care au mușamalizat, de multe ori, accidente de muncă, conform sociologului Toader Șerban.

Pe de altă parte, secretarul de stat în Ministerul Muncii, Valentin Mocanu, a spus, la lansarea proiectului, că numărul permiselor de muncă eliberate depinde de cererea în acest sens a angajatorilor, acest număr nefiind limitat de minister.

Potrivit lui Mocanu, trebuie ținut cont, în domeniul imigrării, de reglementarea juridică și contractuală, de politicile de ocupare, de politicile de formare profesională, dar și de politicile sociale, toate acestea trebuind să includă și muncitorii străini care lucrează pe teritoriul României.

În urma acestui studiu, s-au conturat câteva recomandări, cum ar fi monitorizarea atentă a trendurilor imigraționiste, intensificarea colaborării inter-instituționale în gestionarea fenomenului migrației prin implicarea unor instituții precum Inspectoratul Teritorial de Muncă (ITM) și Poliția

din România drepturile

Economică, creșterea gradului de informare a lucrătorilor străini asupra drepturilor, obligațiilor și pericolelor care privesc piața muncii din țara noastră, intensificarea activității de cercetare și consiliere a grupurilor de lucrători imigranți.

O parte a datelor utilizate în cadrul studiului au fost colectate în urma unei anchete pe bază de chestionar, avându-se în vedere 684 de respondenți (muncitori chinezi, vietnamezi, moldoveni și români). Concomitent cu aceasta, s-au realizat 336 interviuri semi-structurate, atât cu lucrători străini (în cazul interviurilor s-au avut în vedere lucrători din Uniunea Europeană), cât și cu parteneri sociali implicați (angajatori, manageri, reprezentanți sindicali).

Conform raportului, în clasamentul țărilor de proveniență a cetățenilor din state terțe, care dețin un permis de ședere pentru muncă, pe primul loc se află China (33,77 la sută), urmată de Turcia (32,4 procente), Moldova (8,01 la sută), Vietnam (4,78 la sută) și Filipine (1,94 procente).

Astfel, în totalul respondenților lucrători imigranți în cadrul anchetei pe

bază de chestionar, ponderea cea mai mare au avut-o lucrătorii chinezi (68,05 la sută), urmați de lucrătorii vietnamezi și moldoveni, aceștia din urmă constituind totuși cel mai dificil grup de abordat, în ciuda lipsei barierelor de limbă.

Față de lucrătorii asiatici, moldovenii intervievați au declarat că doresc să rămână în România sau să plece în altă țară europeană, idee susținută și de faptul că mulți solicită statului român ușurarea procedurilor pentru obținerea cetățeniei române.

În ceea ce-i privește pe lucrătorii asiatici, aceștia par a fi cel mai vulnerabil grup, deși 77 la sută dintre respondenți au declarat că își cunosc drepturile legate de muncă în totalitate sau parțial. Vulnerabilitatea este însă conferită, așa cum relevă raportul, de lipsa experienței în medii străine de muncă, de necunoașterea limbilor de circulație internațională, de ambiguitatea introdusă de firmele de intermediere, de discrepanțele dintre ceea ce este negociat în țara de origine și ceea ce primesc în țara de destinație.

În ceea ce privește percepția românilor față de fenomenul migrației în scop de muncă s-a remarcat în rândul celor intervievați, atât lucrători cât și manageri români, existența unei imagini deformate în ceea ce privește consecințele sau

Marian Chiriac
Institutul Intercultural
Timișoara

motivația aducerii străinilor în România. Per ansamblu însă, străinii nu sunt văzuți ca o amenințare decât din perspectiva faptului că sunt dispuși să primească salarii mai mici decât românii (lucru inexact în realitate), fapt care produce nesiguranță privind păstrarea locului de muncă.

Raportul de cercetare "Studiu asupra imigrației în România" a fost realizat în cadrul proiectului "Reprezentare sindicală pentru muncitorii imigranți din România", cofinanțat de Fondul Social European prin Programul Operațional Sectorial Dezvoltarea Resurselor Umane.

În acest an, patronatele au solicitat eliberarea a 12.000 de autorizații de muncă pentru străini, însă Ministerul Muncii a aprobat doar 8.000 de locuri de muncă pentru cetățeni din terțe state. Oricum, în primele nouă luni ale anului au fost eliberate doar 1.378 permise de muncă pentru imigranți.

Numărul muncitorilor aduși cu forme legale în România a scăzut cu 70% în 2009 față de 2008, iar în primele șase luni ale acestui an numărul lor s-a mai redus cu 40% față de aceeași perioadă a anului trecut, arată datele Oficiului Român pentru Imigrări (ORI).

Dacă în anii trecuți cei mai mulți muncitori străini au lucrat pe șantierele de construcții, în primul semestru al acestui an, pe fondul scăderii dramatice a activității în acest sector, România a importat și mai puțină forță de muncă față de aceeași perioadă a anului trecut.

Astfel, în perioada ianuarie-iunie 2010, cele mai multe autorizații emise de ORI au fost pentru zidari/pietrari, în număr de 37, în timp ce pentru fotbalistii profesioniști au fost emise 35 de autorizații, mai mult decât numărul celor emise pentru săpători manuali (24).

Asociația „Cultura Păcii” adună tinerii imigranți ca într-un fagure

Asociația “Cultura Păcii” derulează în prezent proiectul Rețeaua Națională de Organizații ale Tinerilor Imigranți. Inițiativa constituie un proiect realizat cu susținerea Ambasadei Regatului Țărilor de Jos, prin programul Matra – KAP.

Proiectul are ca scop crearea unei rețele puternice și eficiente, care să faciliteze integrarea imigranților, respectând valorile umane. De asemenea, proiectul își propune să răspundă nevoii de comunicare și cooperare între organizațiile de tineri imigranți existente în țara noastră. Totodată, prin acest proiect, Asociația “Cultura Păcii” urmărește să creeze un forum permanent de dezbateri și o platformă online de lucru cu reprezentanții comunităților de tineri imigranți. Crearea acestei rețele a organizațiilor va avea ca rezultat asigurarea schimbului de bune practici cu reprezentanții rețelelor și organizațiilor similare din alte țări europene și, mai ales, implicarea tinerilor într-un mecanism de consultare format cu această ocazie.

Rețeaua Națională de Organizații

ale Tinerilor Imigranți se adresează tinerilor imigranți cu vârste cuprinse între 18 și 30 de ani, organizațiilor de tineri imigranți, precum și grupurilor informale ale acestora.

Inițiativa își propune ca obiective:

- ▶ combaterea rasismului și discriminării, făcând auzite vocile tinerilor imigranți prin crearea și consolidarea unui cadru de mijloace de comunicare la nivel național;
- ▶ susținerea dezvoltării unei comunități profesionale virtuale a Organizațiilor Tinerilor Imigranți din România, care vor colabora cu rețele similare la nivel European;
- ▶ stabilirea condițiilor pentru o colaborare eficientă între Organizațiile Tinerilor Imigranți, pe de o parte, și organismele administrației publice locale și centrale, operatori economici, reprezentanți ai societății civile, pe de altă parte, pentru a lucra împreună în scopul integrării tinerilor imigranți.

„Aceste obiective vor fi puse în practică prin realizarea unui studiu referitor la organizațiile de tineri imigranți existente în România, crearea unei rețele a acestor organizații, a unui

mechanism consultativ și a unei platforme de lucru online”, declară Ioana Niang, președintele Asociației Cultura Păcii.

Asociația Cultura Păcii este un organism non-guvernamental înființat în anul 2002. Țelurile principale ale organizației includ promovarea valorilor, atitudinilor și comportamentelor care să reflecte respectul pentru viață, pentru demnitatea ființei umane și drepturile omului.

Asociația Cultura Păcii aderă și conlucrează să pună în practică principiile dreptății, solidarității, toleranței și înțelegerii între oameni, grupuri și indivizi.

Prin proiectul Rețeaua Națională de Organizații pentru Tineri Imigranți, Asociația Cultura Păcii oferă: susținere strategică pentru capacitatea de creare, relaționare și diseminare a bunelor practici pentru realizarea unei mișcări puternice și unite în România; susținere în integrarea în mișcarea europeană în ansamblu; încurajarea tinerilor să construiască împreună asociații independente, democratice, reprezentative și cuprinzătoare.

Pentru mai multe informații și/
sau cereri de adeziune la proiect:
www.imigrant.ro
www.rnymo.blogspot.com

Asociația Cultura Păcii:
Ioana Niang, Președinte / Director Executiv
Mobil: 0734 083 735
e-mail: info.acp@clicknet.ro

Contact PR: Anca Ilie, consultant comunicare
AD-HOC Consultanta Media SRL
Mobil: 0723 361 543
E-mail: ilieancacristina@gmail.com

BELIEFORAMA

diversitate religioasă și anti-discriminare

În context european, aspectele legate de diversitatea religioasă și discriminare au o importanță aparte în dinamica relațiilor. Religiiile și credințele din Europa sunt din ce în ce mai diverse – având potențialul dezvoltării unor relații interculturale pozitive dar fiind, în același timp, și o sursă a conflictelor interculturale.

În contextul provocărilor actuale cu privire la coeziunea socială, generate de diversitatea de religii și credințe, proiectul **Belieforama** își propune să ofere o alternativă educațională pentru înțelegere, acceptare și respect reciproc.

Dimensiunea spirituală este o caracteristică specifică existenței umane. Aceasta se poate manifesta prin apartenența la una dintre religiile lumii sau prin simpla credință că există ceva dincolo de aspectele pur fizice ale vieții.

Prin activitățile prevăzute în cadrul proiectului se urmărește sensibilizarea publicului larg cu privire la diferențele religioase și culturale; oferirea unui spațiu de discuție între credincioși și necredincioși; dezvoltarea de abilități pentru crearea de medii incluzive; confruntarea prejudecăților; sprijinirea dezvoltării profesionale sau personale.

Proiectul a fost conceput pornind de la două proiecte anterioare: un proiect Grundtvig (2004-2006) în care a fost dezvoltat modulul de formare Diversitate Religioasă și Anti-Discriminare, premiat de Comisia Europeană și un proiect Transversal (2007-2009) pentru diseminarea și exploatarea materialelor dezvoltate anterior.

Scopul proiectului este de a dezvolta și pilota noi metode și materiale, precum și de a crea o Comunitate de Practicieni în domeniul educației pentru diversitate religioasă și anti-discriminare.

În cadrul acestui proiect puteți participa la cursuri de formare de formatori pe teme:

➤ Diversitate religioasă și anti-discriminare (în limbile engleză, franceză și germană);

Oana Neșțian
Institutul Intercultural
Timișoara

- Combaterea islamofobiei și anti-semitismului (în limba engleză);
- Diversitate religioasă și roluri de gen (în limba engleză);
- Diversitate religioasă, facilitare și acțiune socială (în limba engleză).

Detalii despre cursuri sunt disponibile la: www.ceji.org/education și www.belieforama.eu

De asemenea, pentru asigurarea calității realizării acestor programe de formare, precum și a inițiativelor la nivel local, se va dezvolta în cadrul proiectului o Comunitate de Practicieni în formarea în domeniul diversității religioase, care va servi ca punct de referință în domeniu în sectoarele educaționale, profesionale și politice.

Seminariile anuale, oportunitățile de învățare continuă prin cursurile de formare tematice și o platformă online interactivă, sunt câteva dintre elementele cheie ale acestui proiect. De asemenea, vor fi dezvoltate o serie de noi materiale în domeniu și vor fi colectate în cadrul atelierelor locale și europene, aspecte

problematică emergentă cu privire la diversitatea religioasă. Acestea vor fi analizate în scopul redactării unor propuneri de politici publice, care vor fi prezentate instituțiilor europene. O broșură cu 50 de studii de caz va reflecta modalitățile prin care elementele învățate la cursuri sunt aplicate în diferite medii sociale, în viața personală și profesională. Această inițiativă este o potențială sursă de inspirație și idei practice – care arată că este posibil să găsești strategii creative, inovatoare și eficiente de a trăi și munci în medii în care diversitatea religioasă este prezentă.

În România au fost realizate în perioada 2009-2010 o serie de ateliere de sensibilizare. Anul acesta, Institutul Intercultural a fost reprezentat la seminarul internațional al formatorilor în domeniul diversității religioase și anti-discriminării, iar în 2011 acest seminar se va organiza la Timișoara.

Proiectul Belieforama este realizat de:

CEJI – A Jewish Contribution to an Inclusive Europe, Belgia (coordonator)

Multifaith Centre, University of Derby, Marea Britanie

Novas Scarman Group, Marea Britanie

DVV International, Germania

Partners Bulgaria, Bulgaria

Institutul Intercultural Timișoara, România

Extravaleren, Olanda

Abdelkader Radwan:

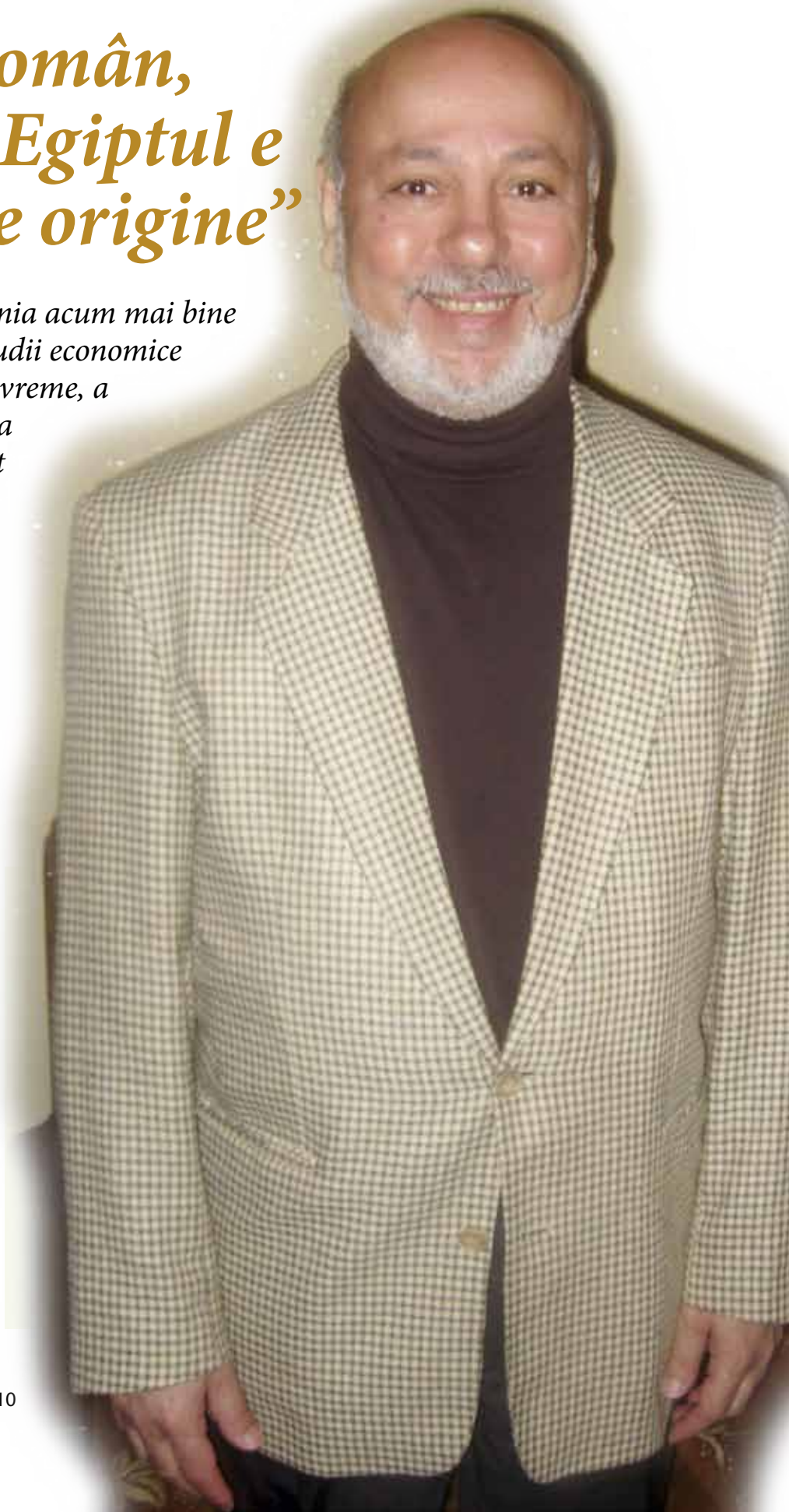
*„Mă simt român,
chiar dacă Egiptul e
țara mea de origine”*

A sosit prima dată în România acum mai bine de 35 de ani, a făcut apoi studii economice și deși a fost plecat pentru o vreme, a rămas definitiv legat de noua sa țară. De trei ani a devenit cetățean român, dar este în același timp și unul din liderii comunității egiptene de aici. Pentru Abdelkader Radwan, România rămâne o dragoste pe care nu prea o poate explica.

A trecut mult timp de la venirea dvs în România. Cu ce ocazie s-a întâmplat acest lucru?

Am venit în România într-o zi de marți, 2 octombrie 1973, în ajunul războiului de Yom Kippur. În București am stat doar trei zile și apoi am plecat la Craiova, unde eram repartizat de Ministerul Învățământului pentru a face anul pregătitor. Sâmbătă 6 octombrie a început războiul israeliano-arab.

În anul universitar 1974-1975 am început studiile la Academia de Studii Economice (ASE). M-am înscris la secția de Relații Economice Internaționale. Vreau să precizez că înainte de a veni aici am făcut Facultatea de Comerț în Egipt și am lucrat în Ministerul de Finanțe aproape doi ani de zile. Apoi m-am mutat în aparatul central din agricultură, sub conducerea lui Ahmad Younes, o personalitate foarte cunoscută în politica egipteană, care m-a trimis aici pentru studii. Am absolvit ASE-ul în 1978.

Nu v-a prins războiul acasă, dar între timp v-a găsit în România cutremurul din '77.

Da, pe 4 martie. Eram lider al Adunării Arabe Naseriste. Am ajutat victime ale cutremurului, până la ora două dimineața. Eram un grup de 25 de studenți egipteni și ulterior am donat sânge. Atunci mi-am aflat grupa mea sanguină.

În cele din urmă, inclusiv în urma intervenției armatei, situația a intrat în normal. Regimul comunist a reușit să se descurce fără ajutor extern, dar prețul plătit de populație a fost scump.

V-ați întors apoi în Egipt, dar nu pentru foarte mult timp.

Am plecat în Egipt în octombrie 1978 și în noiembrie am revenit, pentru că m-am întâlnit acolo cu un om de afaceri egiptean, Faouzi Khalil Fadros, care avea acces la niște burse. Ne-a oferit câte o bursă, mie și fiului său, și astfel m-am întors în România, așteptând să vină bursa. Am fost convocat pe 12 ianuarie 1979 la protocol pentru a fi informați că ne putem înscrie la doctorat. La terminarea studiilor, am vrut să susțin doctoratul pe 8 aprilie, zi care coincidea cu ziua mea de naștere dar și cu ziua căsătoriei. Din păcate, nu s-a putut pentru că unul dintre membrii comisiei a fost plecat în delegație în Libia, motiv pentru care susținerea a fost amânată o săptămână. În final, am susținut teza pe 15 aprilie.

Așteptând diploma mea de doctorat în original, am trimis o copie a certificatului provizoriu în mai multe țări. Am primit două aprobări din Algeria. Am ales Universitatea din Anaba unde am predat până în 1990.

Dar nu a existat un în care să nu fi venit în vacanță în România. Veneam și iarna și vara. O perioadă am împărțit vacanțele în felul următor: dacă mergeam iarna în România, petreceam vara în Egipt.

În 1990 m-am întors definitiv în România cu familia mea. În următorul an, am început o afacere, până în 1997, an în care am dus copiii la Leiden, în Olanda, unde s-au stabilit.

Acum aveți doi copii mari, Khaled și Linda...

Da, Khaled are 31 de ani. A studiat euro-business. După studii s-a întors în țară și lucrează la Oracle. Sora lui, Linda, are 28 de ani, a făcut Facultatea de Psihologie și lucrează o la firmă multinațională.

Fiindcă nu puteați să stați mult timp departe de România, ați lăsat copiii în Olanda și v-ați întors în țară. De unde atâta iubire pentru România?

Cum v-am spus mai devreme, când eram în Algeria, nu trecea un an fără să venim în vacanță în România, cel puțin o dată. În Egipt mă simt ca un turist. Nu mai pot să trăiesc acolo. Nu îmi explic iubirea mea pentru România. În Olanda m-am plictisit după trei luni de ședere.

Mă simt român, chiar dacă Egiptul e țara mea de origine. Acolo merg ca un turist, dar merg cu dor să mă întorc aici.

Olanda e mai civilizată decât România dar, după două-trei luni, numărăm zilele să mă întorc aici. Nu pot să stau departe. Cred că este vorba despre amintirile din perioada studiilor, de oameni, de relațiile sociale, poate de natură, de sociabilitatea oamenilor... Nu știu.

Acum trei ani ați dobândit cetățenia română, dar nu fără multe probleme

Da. A fost greu, fără exagerare. Am dat examenul de cetățenie în mai 2003. Am primit scrisoare de respingere la un an de la examen. Din 45 de întrebări am greșit la trei. Am dat în judecată Ministerul Justiției și am câștigat printr-o hotărâre judecătorească definitivă pronunțată pe data de 6 septembrie.

Lupta nu s-a terminat însă acolo. A durat trei ani până să depun jurământul. Am depus un memoriu la Ministerul Justiției, apoi la Președinție și la Avocatul Poporului. Și peste tot mi se spunea să stau liniștit că e doar o formalitate. În sfârșit, am depus jurământul pe 30 noiembrie 2007, chiar de sfântul Andrei.

Ar fi bine ca fiecare străin care dobândește cetățenia română să arate că e un exemplu bun. Să nu regrete românii ca i-au dat cetățenia.

Vă simțiți discriminat?

Vă spun sincer, eu nu mă bag în situații în care să ajung să mă simt așa. Fac tot posibilul să evit să mă duc unde aș putea fi discriminat sau unde să mă simt discriminat.

Comunitatea egipteană de aici e destul de mare. Ce fel de activități aveți în cadrul Asociației Egiptenilor din România?

Interviu realizat de Amadou Diouma Niang, Asociația Cultura Păcii

Pe 23 iulie, în fiecare an, ambasada Egiptului organizează o mare recepție pentru părintele Revoluției. Iarăși, ne întâlnim în Ramadan, de Bairam sau Aid. În cadrul asociației ar trebui să avem cam două întâlniri pe an. De fapt, din 1991 până acum trei ani, am fost vice-președintele Asociației Egiptenilor din România.

Spuneți că există foarte multe asemănări între România și Egipt. Ne puteți enumera câteva dintre ele?

Prin România trece fluviul Dunărea, care parcurge mai multe țări și se varsă apoi în Marea Neagră. La fel e cazul și cu Nilul, care se varsă în Mediterana, traversând Egiptul.

Apoi, țara mea de origine a fost ocupată de turci timp de peste patru sute de ani. Români, la fel, au fost sub influența turcilor cam tot atâta timp.

Orașul Sinaia de aici este făcut după Sinaia din Egipt. Vă pot arăta o pagină scrisă în românește de stolnicul Mihai Cantacuzino și de mama lui, Elena, pe când au fost în Egipt în secolul al XVII-lea. Au fost la Sinaia, în Egipt, iar când s-au întors au făcut o mănăstire care poartă același nume. Aceasta s-a dezvoltat și în jurul ei a crescut orașul Sinaia.

Nu în ultimul rând, să mai spun că românii au participat la construirea canalului Suez.

Mai tineți legătura cu familia și prietenii dvs din Egipt?

Bineînțeles, mai ales prin intermediul internetului și al telefonului. Fratele meu a venit aici și a făcut studiile doctorale, între anii 1994 și 1997. Și mama a venit aici de trei ori, împreună cu una din surorile mele.

Colentina, Turnul

Andi Mihail Băncilă

Diversitatea etnică a locuitorilor săi nu mai este de mult o necunoscută, iar pentru cei care locuiesc sau au locuit vreodată în zona Colentina-Tei (cartier din București), faptul că vecinii lor vorbeau în mod curent și o altă limbă, alta decât cea română, nu a reprezentat niciodată o problemă.

Prima atestare documentară a acestei comunități se leagă de un hrisov de la 1575 al domnitorului Alexandru Mircea care amintea de satul Obileștilor de pe Colentina, localizat între Dobroiești și Floreștii de Sus.

Secole de-a rândul Târgul din Afară, vechea denumire a Pieței Obor, a reprezentat o atracție suficient de puternică pentru toți acei negustori care doreau să înceapă o mică afacere. Comerțul a fost principalul liant care a ținut la un loc toate aceste neamuri atât de diferite din punct de vedere cultural și lingvistic, dar care aveau un singur crez comun: banul.

Cu toate că această activitate economică atât de profitabilă, comerțul, a fost motorul dezvoltării tuturor marilor centre urbane, aducând cu sine și prosperitatea mult dorită, cartierul Colentina a rămas în linii mari același ca la începuturile sale. Sărăcia, mizeria și infraționalitatea au rămas constante ale acestui spațiu, determinând schimbări minore la nivelul comunității locale.

Însăși denumirea cartierului arată această stare de fapt, ea fiind atribuită

unui răspuns dat de spătarul Țării Românești din vremea domnitorului Matei Basarab, care răspunzând la întrebarea unde au fost învinse oștile otomane el a răspuns simplu „colea-n tină”, adică „aici, în noroi”. Acest stigmat al sărăciei a rămas o constantă pentru zona cu cel mai puternic vad comercial din capitală, indiferent de sumele ce se realizau aici. Toți cei care se îmbogățeau părăseau rapid regiunea, în special din cauza infraționalității ridicate. Rând pe rând, în această zonă s-au stabilit greci, evrei (mai ales în zona Calea Moșilor-Obor), turci, armeni, aromâni și, nu în ultimul rând, romi. Această ultimă categorie a avut aici toate condițiile spre a evolua și spre alte ocupații în afara celor tradiționale.

Una dintre aceste creații urbane ale perioadei interbelice au fost florarii a căror neam s-a format și s-a dezvoltat în această zonă. În perioada interbelică comunitățile conlocuitoare au sprijinit intens dezvoltarea urbană a acestei zone. Puternica comunitate evreiască prezentă aici deținea aproape în exclusivitate controlul asupra comerțului cu vite, produse de manufactură și avea dreptul de a organiza târgul anual care aducea profituri uriașe. Toți acești oameni au reprezentat sarea și piperul pentru o comunitate umană în continuă transformare.

De existența lor aici se leagă numeroase mituri și legende urbane

care au contribuit la formarea unui adevărat folclor exprimat atât de scriitori, poeți cât mai ales de trubadurii vremurilor trecute. Fiecare dintre comunități aducea o parte a specificului lor național și o suprapunea peste baza care a continuat să fie românească, indiferent de perioada pe care a traversat-o. Perioada comunistă a fost poate cea mai restrictivă în ceea ce privește manifestarea identității culturale a locuitorilor săi și, cu toate acestea, străinii care ajungeau în acest areal nu aveau cum să nu remarce obiceiurile exotice ale acestor locuri.

Babel al României

Faptul că, după deschiderea granițelor țării pentru străini în 1990, marea majoritatea celor care au venit să desfășoare mici activități comerciale au ales zona Colentina nu a fost deloc întâmplătoare. Conceptul care a stat la baza acestei alegeri a fost faptul că a construi o nouă comunitate într-o zonă cu tradiții cosmopolite este mult mai ușor decât a veni într-o zonă cu o populație compactă, mult mai puțin permisivă cu străinii.

Primii care s-au stabilit aici au fost cetățenii proveniți din statele arabe, marea lor majoritate fiind foști studenți care în perioada comunistă avuseseră șansa de a acumula un mic capital în urma activităților de comerț ilicit (bișniță). Experiența acumulată și relațiile pe care și le-au format i-au ajutat să fie primii care să deschidă mici buticuri care ofereau românilor tot ceea ce le lipsise până atunci și asta la prețuri destul de piperate. Nici cetățenii de etnie romă nu au ratat această oportunitate punând bazele primului bazar de tip oriental cunoscut sub denumirea de „talcioc”, care oferea spre vânzare produse achiziționate din Turcia. Comerțul desfășurat stradal nu numai că nu deranja pe nimeni, dar chiar a contribuit decisiv la refacerea parțială a atmosferei care lipsise pentru mai bine de 50 de ani cetățenilor cartierului.

Celebritatea modernă a acestui loc este însă strâns legată de apariția

faimosului complex comercial Europa și a bine cunoscuților comercianți chinezi. În doar câțiva ani această zonă a ajuns să fie identificată drept cel mai nou cartier al Bucureștiului, în fapt unul chinezesc. Pentru comunitatea locală acest fapt nu a reprezentat nici o problemă, ei reușind să profite la maxim de pe urma faptului că vecinii lor chinezi, veniți în număr foarte mare, doreau să închirieze locuințe, spații comerciale și de depozitare, ba mai mult căutau și persoane dornice să le crească copiii. Acest lucru a permis ca noua generație de copii de origine chineză să devină mai întâi vorbitori de

română și mai apoi de limbă chineză. Nu de puține ori, pentru a se putea înțelege cu propriii copii, cetățenii chinezi făceau eforturi disperate de a vorbi românește, iar acest fapt a determinat o creștere a interacțiunii dintre vecini.

Chiar dacă peste tot în lume comunitățile chinezești sunt închise aproape ermetic la influențele venite din exterior, în Colentina lucrurile au fost altele încă din primele momente. Foarte dechiși cu străinii, locuitorii autohtoni au reușit să îi determine și pe aceștia să-și modifice radical modul de a gândi și să se comporte uneori în cel mai pur stil românesc.

Indiferent care dintre cetățenii acestei lumi vor alege să se stabilească în Colentina am certitudinea că toți vor ajunge să se raporteze la acest spațiu utilizând un singur cuvânt : „acasă”.

Băncilă Andi Mihail este asistent universitar la Academia Tehnică Militară din București și doctorand la Universitatea Ovidius din Constanța. Predă disciplina Relații Internaționale și are ca principală pasiune studiul schimbărilor demografice și impactul pe care îl au acestea asupra statelor, ca principali actori în mediul internațional.

Dragonul Roșu

Călin Rus
Director
Institutul
Intercultural
Timișoara

*între izolare misterioasă,
acuzatii de evaziune fiscală
și acțiuni caritabile pentru
societatea românească*

Știrile apărute în mass-media în ultimii ani despre complexul comercial Europa, despre Dragonul Roșu și despre comunitatea chineză instalată în Colentina se încadrează în mod consecvent în câteva categorii.

Inițial, majoritatea făceau referire la două aspecte cu conotație negativă:

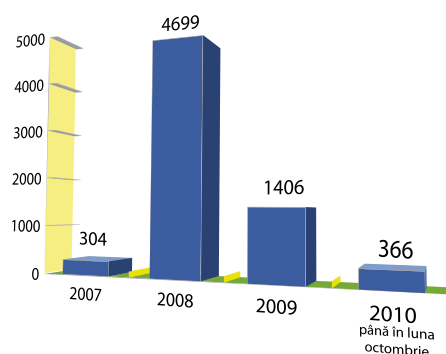
- atitudinea rezervată, lipsa de comunicare și tendința de izolare a membrilor comunității chineze;
- tipul de comerț practicat, combinând produse ieftine dar de proastă calitate cu proceduri la limita legalității sau care ignoră anumite reglementări și generează acuzații de evaziune fiscală

Se menționau în această fază riscurile de a avea în curând, ca și metropolele occidentale, un cartier chinezesc, complet rupt de societatea românească, unde domină norme nedemocratice și activități ilegale.

Mai recent au apărut și știri care ilustrează relațiile de colaborare dintre chinezii din Colentina și populația locală. Aspectul dezolant al unuia din zidurile Dragonului Roșu a fost schimbat prin organizarea unui concurs de graffiti adresat tinerilor Bucureșteni. Unul din aspectele cele mai interesante care arată tendințele spre integrare este legat de influența bonelor românce care au grijă de copiii familiilor de chinezi. Neavând cu cine să-i lase în timpul lucrului, chinezii au angajat bone din Colentina, care, desigur, vorbesc românește cu copiii. Astfel, copiii chinezi ajung să vorbească românește mai bine decât chineză, forțându-i și pe părinții lor să se străduiască să învețe limba română. Localnicii par mulțumiți de conviețuirea cu chinezii și conștienți de beneficiile pe care prezența acestora le-a adus comunității locale.

Cu toate acestea, din când în când apar referiri în mass-media la razii ale poliției

În ultimii ani au fost eliberate permise de muncă pentru cetățenii chinezi după cum urmează:

care amendează comercianții prinși că nu respectă legea, sau care raportează găsirea câtorva chinezi „cu ședere ilegală” (adică cel mai adesea persoane cărora le expirase viza) și care sunt rapid „îndepărtați de pe teritoriul României”. Tot la categoria știrilor negative care își fac ocazional simțită prezența sunt cele care denunță o „mafie chinezo-română” care, sub acoperirea unor activități comerciale aparent legale, se ocupă cu acțiuni ilegale, de evaziune fiscală pe scară largă și spălare de bani.

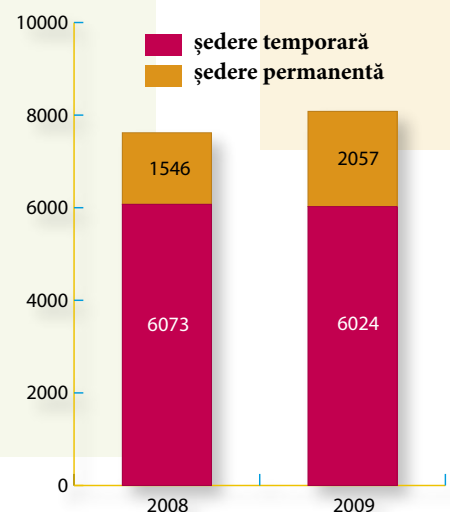
Incendiul din 26 mai 2010, amplu reflectat în mass-media și soldat din nefericire cu moartea unui pompier, a generat pagube de câteva sute de mii de euro, și, chiar dacă complexul a fost asigurat, incendiul a afectat în mod semnificativ afacerile comercianților chinezi.

Cu toate acestea, o inițiativă interesantă, la puțin timp de la incendiu, din vara acestui an, a fost foarte puțin reflectată în presa românească dar a apărut pe site-urile chinezilor care trăiesc în diaspora. Este vorba despre un apel lansat în a doua parte a lunii iulie, în rândul comunității chineze, de a dona bani și ajutoare materiale în sprijinul victimelor inundațiilor din luna iunie din

nord-estul României. Astfel, sensibili la soarta miilor de români care și-au pierdut locuința, comercianții chinezi au strâns peste 60.000 de lei și obiecte în valoare de câteva mii de lei, pe care le-au donat familiilor care au avut de suferit în urma inundațiilor. Nu știm exact unde au fost direcționate aceste ajutoare, sau dacă cei care le-au primit au fost informați că sunt din partea comunității chineze din Colentina, dar este fără îndoială un gest care ne face să ne gândim că poate mulți dintre miile de chinezi care trăiesc în prezent în România doresc să participe la viața societății și nu să trăiască izolați.

Deocamdată, cum rezultă și din cele de mai sus, imaginea pe care o reflectă mass-media despre chinezii din România este plină de contraste. Ceea ce nu este un lucru foarte rău. E preferabil să avem o imagine nuanțată, decât să asistăm la generarea unui stereotip negativ cu privire la această comunitate, așa cum s-a întâmplat în alte țări, stereotip care odată conturat, va fi mult mai dificil de modificat.

În ceea ce privește forma de ședere a cetățenilor chinezi, au fost înregistrate:

București: Două noi inițiative pentru străini

La sfârșitul lunii octombrie, asociația "Cultura Păcii" a anunțat lansarea unui Centru de Informare și Sprijin pentru Imigranți și a unei Rețele a Organizațiilor Tinerilor Imigranți din România.

Cele două acțiuni fac parte din campania de sprijin în vederea asigurării condițiilor de coeziune socială și integrare a imigranților, dezvoltarea de mijloace de a informa și susține străinii, în particular resortisanții țărilor terțe și familiile mixte sub aspectul exercițiului și protecției drepturilor și obligațiilor lor și de combatere a rasismului și discriminării prin educare.

La eveniment au participat reprezentanți ai societății civile, ai administrației publice centrale și locale, experți independenți pe problematica imigrației, se arată într-un comunicat de presă.

Centrul de Informare și Sprijin pentru Imigranți reprezintă un proiect implementat cu sprijinul financiar al fundației franceze Comité Catholique Contre la Faim et pour le Développement.

Rețeaua Organizațiilor Tinerilor Imigranți din România reprezintă un proiect implementat cu sprijinul financiar al Ambasadei Regale

a Țărilor de Jos la București, prin programul Matra-KAP.

Asociația "Cultura Păcii" este o organizație non-guvernamentală înființată în 2002. Țelurile principale ale organizației includ promovarea valorilor, atitudinilor și comportamentelor care să reflecte respectul pentru viață, pentru demnitatea ființei umane și drepturile omului.

Asociația "Cultura Păcii" aderă și conlucrează să pună în practică principiile dreptății, solidarității, toleranței și înțelegerii între oameni, grupuri și indivizi.

Foto-conversații cu migranții

Acest proiect inedit, intitulat "Foto-conversații cu migranții" are ca obiectiv îmbunătățirea situației migranților din București prin desfășurarea de ateliere interactive susținute de grupul de inițiativă al proiectului împreună cu voluntari.

Participanții la proiect își propun ca prin socializare și educație informală (utilizarea metodei Photo-voice) să faciliteze comunicarea, procesul de învățare a limbii române, precum și cunoștințele generale despre țara gazdă a tinerilor migranți. În paralel, tinerii migranți îi vor ajuta pe voluntari să înțeleagă mai bine situația migranților din România, să își îmbunătățească cunoștințele referitoare la alte spații și culturi de pe glob, să respecte specificul cultural al fiecăruia și să acționeze împreună într-un mediu multicultural.

Obiective: formarea unui grup de voluntari care să sprijine organizarea unor ateliere interactive în vederea îmbunătățirii situației migranților, facilitarea comunicării și a procesului de învățare a limbii române, îmbunătățirea cunoștințelor migranților despre societatea românească și cultura țării-gazdă.

Principalele activități vor fi: ToT (Training of trainers) pentru

voluntarii implicați în proiect, sesiuni de lucru cu migranții, facilitarea dialogului intercultural, îmbunătățirea cunoștințelor de limba română ale migranților, introducerea în Desktop Publishing, Web 2.0 și arta fotografiei, conștientizarea pozitivă a populației asupra altor culturi prin expoziții foto, întâlniri cu elevii de liceu pentru diseminarea rezultatelor și prezentarea programului Tineret în Acțiune în România.

Metode folosite: mentoratul, PhotoVoice, comunicare non-verbală.

Activitățile realizate în cadrul prezentului proiect cuprind, printre altele: selectarea unor voluntari și formarea acestora în vederea dobândirii unor deprinderi necesare în lucrul cu migranții.

☞ sprijinirea tinerilor migranți pentru învățarea și exersarea limbii române prin activități care pun accent pe conversație și pe "valorificarea imaginii"

☞ dezvoltarea unei inițiative de educație non-formală (Photo-voice), realizarea unui blog și a unei hărți foto online ce prezintă materialele realizate de tineri pe parcursul proiectului, organizarea unor expoziții de fotografie

și a unor întâlniri interactive cu elevii din liceele în care se organizează expozițiile de fotografie etc.

Activitățile proiectului au început la data de 1 octombrie anul acesta și vor continua până la 31 ianuarie 2011.

"Foto-conversații cu Migranții" este un proiect în valoare de circa 5000 de euro, implementat de Asociația pentru Apărarea Drepturilor și Integrare Socială (ADIS), finanțat din partea Comisiei Europene prin intermediul Agenției Naționale pentru Programe Comunitare în Domeniul Educației și Formării Profesionale (ANPCDFEP), în cadrul Programului Tineret în Acțiune, Acțiunea 1.2, Inițiative ale Tinerilor.

Proiectul va fi implementat în București la sediul Asociației ADIS precum și în Centrul de Cazare și Proceduri pentru Solicitanții de Azil din București.

Asociația pentru Apărarea Drepturilor și Integrare Socială este o organizație care susține integrarea în viața socio-economică și culturală a individului, în special a diferitelor categorii de migranți, a tinerilor, dar și a altor persoane aparținând unor grupuri sociale marginalizate, defavorizate sau vulnerabile.

Cetățean european sau

Ștefania
Ferchedău

Unul dintre cele mai limpezi răspunsuri pe care le-am auzit recent din partea unui emigrant cu privire la mobilul nomadismului său este că își caută un loc unde să rămână. Ivana Müller, coregraf și performer de origine croată, trăiește în prezent la Amsterdam și la Paris și îi place să se autodefinească ca străin, simțindu-se foarte confortabil cu această identitate. Ca artist de succes, proiectele sale beneficiază de susținere din fonduri publice în fiecare dintre țările în care Müller locuiește. Așa cum ea însăși recunoaște, din punctul acesta de vedere se poate foarte bine spune că este artist olandez, francez, german, toate în același timp și fără exclusivități.

Mobilitatea artiștilor în spațiul european este un fenomen în creștere început în anii '90 și a adus cu el numeroase modificări, atât în procesul lor artistic, cât și în gradul de legitimitate pe care circulația li-l conferă în țările lor de origine. Pentru un artist care a intrat pe piață la nivel european nu mai contează, într-adevăr, unde este bazat, ci unde alege să rămână – a devenit cetățean european.

De bună seamă însă că situația mobilității din domeniul artistic este similară și în alte domenii profesionale care impun circulația pe

imigrant expulzat?

baza extinderii diverselor piețe. Toate bune și frumoase la nivelul acesta. Care sunt însă condițiile politice locale actuale cu care se confruntă și la ce se expun unii dintre cei care rămân pe traseul acestei circulații și, împreună cu ei, toate categoriile de imigranți, în special cei problematici (refugiați, imigranți ilegali, etc.)?

Politicianismul anti-imigranți este în creștere în Europa în perioada din urmă, hrănit în bună măsură de criza economică. În a doua săptămână a lui septembrie, informează Reuters, la Berlin a făcut rumoare anunțul fondării unui alt Partid al „Libertății”, după modelul celui din Olanda, de către Rene Stadtkewitz, un politician exclus anterior pentru vederile sale extremiste din Partidul Creștin Democrat (CDU) condus de Angela Merkel. O figură încă necunoscută în Europa, Stadtkewitz își adună votanți în Germania pledând pentru demolarea moscheilor și pentru tăierea fondurilor de asistență pentru musulmani. Între timp, corespondentul său olandez, Geert Wilders, a devenit în doar câteva luni speranța partidelor de centru-dreapta din Olanda în formarea unui guvern minoritar, iar în cazul eșecului acestei coaliții și a organizării unor noi alegeri, se estimează că partidul său va obține majoritatea. Pe de altă parte, este binecunoscută recenta poziție a Franței care, prin expulzarea romilor și-a atras dezaprobarea Națiunilor Unite

și a Parlamentului European. Între țările europene, Italia a primit cei mai mulți emigranți anul trecut, iar Liga Nordică a lui Umberto Bossi a promovat legi aspre împotriva imigranților ilegali (pedepse cu închisoarea) și chiar a celor care îi ajută. Recentele alegeri din Suedia au adus în Parlament pentru prima dată Democrația Suedeză, partid de extremă dreapta, anti-islamic și care militează pentru înăsprirea legislației în domeniul imigrației. În același timp, potrivit Eurostat, aproape 12.3 % din cele 46 de milioane de locuitori ai Spaniei sunt străini, față de o medie europeană de 6.4%. Cotidianul El Mundo atribuie aceste cifre „exorbitante” guvernului socialist și „politicii sale nebune de imigrație” și consideră că „este necesar să fie pusă în mișcare o politică restrictivă” pentru a stabili fluxul migrator din Spania.

Care este părerea experților despre toate aceste procese politice în curs? Heather Grabbe, director al Institutului pentru o Societate Deschisă din Bruxelles spune că politicienii își dau seama foarte bine că prin interesul lor pentru imigrație se conectează la temerile votanților cu privire la o mulțime de subiecte – de la economie la slujbe, la globalizare, la schimbare și la un viitor din ce în ce mai nesigur. “După al doilea război mondial, popoarele din Europa și-au dezvoltat o stare de confort și acum își văd

acum acest confort amenințat”, susține Grabbe. „Rezultatul este că toleranța nu mai este apreciată ca o valoare europeană, chiar și în țările care erau mândre că sunt deschise și liberale.”

Pe de altă parte, cu privire la legătura dintre criza economică și imigrație, „suntem martori nu la un nou trend, ci la adâncirea și accelerarea unui proces care era în curs”, spune Dominique Moisi de la Institutul Francez pentru Relații Internaționale din Paris. „Politicienii se joacă cu focul, întrucât reacțiile pe această temă [a confortului amenințat] merg foarte adânc și s-ar putea să nu dispară după ce criza economică se va fi încheiat.”

Lărgirea Europei și toate mecanismele de includere aferente au condus la un proces cu efecte diametral opuse. Pe de o parte, valorile europene se văd împlinite în crearea unor identități atât de fluide și complexe precum cea a artistului mobil din ziua de azi, despre care am vorbit la început. Pe de altă parte, același proces care a creat deschidere pentru unele categorii de imigranți, creează închidere la altele, atunci când există implicații majore asupra comunităților locale, precum factorului economic (dar nu numai). Iar aceasta nu poate decât să pună sub presiune nivelurile de decizie pentru a găsi soluții noi, adaptate schimbărilor la care asistăm.

Thomas Hammarberg, migranți și regulamentul

Se împlinesc cinci ani de când Thomas Hammarberg, laureat al Premiului Nobel pentru pace din 1977, este Comisar pentru Drepturile Omului al Consiliului Europei. Preocuparea sa susținută pentru migrație este legitimă și fructuoasă, motiv pentru care ne propunem să abordăm ultimele poziții ale Comisariatului European pentru drepturile Omului.

Este îndeobște cunoscut faptul că sosesc în Europa copii migranți neînsoțiți de părinți sau rude, ceea ce solicită atenția organismelor responsabile în apărarea drepturilor acestor copii. În plus, este necesar ca guvernele europene să acorde atenție sporită pentru ca ei să nu devină țintele nedorite ale violenței, traficului de persoane, discriminării sau altor tipuri de abuzuri. Mobilizarea în acest sens este legitimă, din moment ce toate statele europene au ratificat Convenția pentru Apărarea Drepturilor Copilului, care impune ca factorul care primează să fie interesul copilului, iar orice

Diana Ureche
președinte de onoare
Divers Etica

control al migrației, orice politică anti-migraționistă să fie subsidiară. Unele dintre guverne au avut acest tip de experiențe și au procedat în consecință la repatrierea urgentă a copiilor în țările de origine, în care există centre de recepție organizate ca un tip de orfelinate. Autoritățile din Danemarca, Olanda, Norvegia, Spania, Suedia și Marea Britanie au raportat astfel de repatrieri în Afghanistan, Irak și câteva țări din Africa. Totuși, nu acestea sunt soluțiile ideale în cazul unor țări afectate de război, în care centrele de primire sunt mai degrabă ținte vulnerabile decât locații sigure.

Bineînțeles că stabilirea identității copiilor migranți și neînsoțiți, precum și cauzele migrației sunt un preambul necesar. Cazurile întâlnite până acum au semnalat cauze extrem de grave, precum fuga de persecuție sau război, de recrutare forțată în miliții sau grupuri armate, de sărăcie, trafic de persoane, exploatare și abuz. Trebuie de asemenea făcută o analiză competentă, spune Hammarberg, pentru a ști dacă repatrierea este cea mai bună soluție, iar dacă nu, să fie luate măsuri pentru

integrarea în țara gazdă. Să nu uităm că unii dintre acești copii au beneficiat chiar de sprijinul propriei familii pentru a fugi, ca să scape de greutate și de iminența unor riscuri grave.

Plecând de la Recomandarea Consiliului Europei cu privire la minorii neînsoțiți, țările europene au în perspectivă adoptarea unui plan de acțiune în acest sens, pentru a avea deschidere în identificarea soluțiilor durabil adecvate. Cel mai important din această recomandare este faptul că micii migranți au dreptul la protecție din partea statului de destinație, în primă instanță desemnându-i-se fiecăruia un protector/tutore care să-i apere interesele.

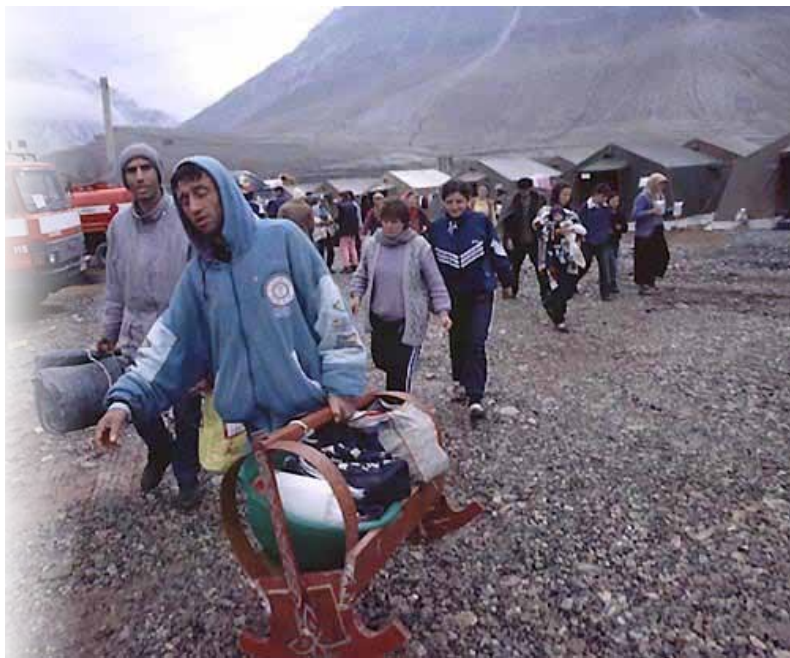
Comisarul mai adaugă faptul că cei mai mulți dintre minorii migranți neînsoțiți pe care i-a întâlnit aveau între 15 și 18 ani, iar separarea de familie putea fi gestionată mai ușor de ei decât amenințările și perspectivele sumbre din țara de origine.

O altă problemă pe care o semnalează Thomas Hammarberg în septembrie 2010 este cea a disfuncționalității așa-numitului "Regulament Dublin" în Uniunea Europeană. Acest regulament face ca responsabilitatea pentru examinarea cererilor de azil să cadă pe umerii țărilor aflate la granițele UE, acestea fiind locurile prin care intră, în mare parte, solicitanții de azil. Grecia și Malta, ca exemplu, sunt excedate de numărul mare al azilanților, ceea ce face ca procedurile să fie încetinite și greoaie. În plus, statele din nordul Europei nu cooperează cum se cuvine în această problemă.

Cu toate acestea, regulamentul nu exonerează celelalte state membre de responsabilitatea gestionării azilanților. Sistemul Dublin a ajuns la colaps, victimele fiind înșiși refugiații. Dacă țara de intrare le

copiii Dublin

refuză cererile, azilanții introduc de obicei apel, ceea ce face ca instanțele naționale, instanțele supreme și Curtea Europeană a Drepturilor Omului să fie împovărate la limită. Astfel, Curtea de la Strasbourg a primit numai în perioada 2009-2010 nu mai puțin de 700 de apeluri pentru suspendare. Grav este, de asemenea, faptul că se recurge la detenție în urma apelului, din teama ca azilanții să nu se sustragă înainte de hotărârea transferului.

Acestea sunt motivele pentru care va trebui ca regulamentul să fie revizuit pe principiul solidarității.

Note despre imagini

1. Fotografie preluată de pe site-ul Comisariatului European pentru drepturile Omului, de la adresa http://commissioner.cws.coe.int/tiki-download_file.php?fileId=44&display&x=500&y=484
2. Acțiune a Crucii Roșii Internaționale. Sursa: http://commissioner.cws.coe.int/tiki-download_file.php?fileId=74&display&x=500&y=413

Grecia face greu față valului de imigranți ilegali

Pentru prima dată de la înființarea Agenției Europene de Protecție a Frontierelor, FRONTEX, un stat comunitar apelează la ajutorul Uniunii Europene deoarece nu mai face față valului de imigranți ilegali din state terțe. Grecia afirmă că, în fiecare zi, sute de persoane încearcă să treacă ilegal frontiera. Dar apelurile Atenei la solidaritate europeană au fost ignorate.

Comisarul european pentru afaceri interne, Cecilia Malmström, a confirmat recent la Bruxelles cererea guvernului elen de asistență din partea FRONTEX, relatează Deutsche Welle. Agenția ar urma să trimită echipe de specialiști la frontiera eleno-turcă, unde din ce în ce mai mulți refugiați din Africa și Afganistan încearcă să ajungă în Europa.

Nu numai autoritățile grecești au sesizat UE în privința situației catastrofale a imigrației ilegale. Organizații pentru drepturile omului au înaintat zeci de memorii instituțiilor europene, atrăgând atenția asupra faptului că Grecia este depășită de numărul refugiaților. În plus, conform reglementării europene în materie de azil – așa numitul Acord Dublin II – mii de azilanți scăpați de Grecia și ajunși în alte state sunt retrimiși în Grecia pentru a li se procesa cererea de azil. Atena este supusă astfel unei presiuni suplimentare: pe de-o parte nu face față numărului de refugiați noi, iar pe de altă parte trebuie să proceseze cereri de azil de la refugiați expulzați din alte state europene, doar pentru că aceștia au intrat în spațiul comunitar prin Grecia.

Unul dintre miniștrii cabinetului elen afirmase la o întrevvedere a miniștrilor de interne europeni că țara sa va avea nevoie de “mult ajutor” în gestionarea acestei probleme. Christos Papoutsis propusese de asemenea încheierea unui acord cu Turcia care să permită relocarea refugiaților și procesarea cererilor acestora în țară prin care urmau să tranziteze frontiera UE. Lagărele de refugiați sunt și așa arhipline în Grecia. Dar ceilalți miniștrii europeni nici nu au vrut să audă de posibilitatea amendării acordului Dublin II. Acest document prevede ca posibilitatea acordării de azil trebuie analizată în țara în care imigrantul ilegal a intrat în spațiul comunitar.

Anterior, și raportorul special al ONU pe probleme de migrație și tortură, Manfred Nowak, afirmase că Grecia nu va mai putea face față multă vreme presiunii venite din partea celorlalte state comunitare. Nicio altă țară nu vrea să se complice cu proceduri de azil, dar responsabilitatea ar trebui împărțită echitabil în context instituțional european, spunea Nowak în această vară.

Între timp, 90 la sută din imigranții ilegali ajung în Europa prin Grecia.

Gestionarea a imigrației

Studiul “Gestionarea benefică a imigrației în România” face parte din seria de cercetări și analize sectoriale realizate în cadrul programului Migrație și Dezvoltare, de Fundația Soros România, cu scopul de a contribui la crearea și promovarea de politici publice coerente, viabile și sustenabile în domeniul migrației, prin mobilizarea expertizei existente la nivel național și pe diferite paliere instituționale și organizaționale în ceea ce privește

managementul fluxurilor migraționiste. Cercetarea calitativă s-a desfășurat în perioada iulie-noiembrie 2009, prin metoda interviurilor de profunzime cu reprezentanții ai instituțiilor publice, organizații ale migrantilor, experți independenți și reprezentanți ai mediului academic. Coordonatorul studiului a fost Iris Alexe, iar autorii: Louis Ulrich, Ștefan Stănciugelu, Viorel Mihăilă și Marian Bojincă.

Context

Studiul a urmărit o serie de obiective care se definesc la intersecția dintre analiza juridic-instituțională a unui fenomen și experiența operaționalizării cadrului normativ așa cum este ea percepută de către experți ai domeniului. Combinarea informației obținute din interviuarea unor experți-practicieni din interiorul sistemului public de gestionare a imigrației cu informația generată de reprezentanți ai unor organizații din partea societății civile din domeniu a dus la :

1. Explorarea atitudinilor și percepțiilor diversilor actori instituționali față de cadrul de reglementare și instrumentele de gestionare a fenomenului imigrației;
2. Analiza problemelor noi apărute în domeniu, după elaborarea legislației românești în sectorul imigrației;
3. Analiza aspectelor legate de integrare a imigranților în România.

Pentru studiul de față, gestionarea benefică a imigrației și sistemul mai larg de management al fenomenului se referă la modul în care actorii instituționali implicați – instituții și relațiile dintre acestea, participă la coordonarea, organizarea și controlul unui fenomen social la nivel național: migrația.

Gestionarea benefică a imigrației este deci echivalentă cu gestionarea eficientă și eficace a resurselor publice alocate pentru crearea și aplicarea legislației specific domeniului și a instituțiilor implicate, precum și pentru preîntâmpinarea unor riscuri și vulnerabilități sistemice sau sectoriale generate de imigrația ilegală, contrabanda de migrați, traficul de persoane. În același timp, ea reprezintă și un model

funcțional și instituțional de adecvare la obiect, un cadru normative în raport cu dimensiunea de „normalitate” configurată de legislația europeană specifică și premisele aderării la spațiul Schengen.

Probleme semnalate privind drepturile și integrarea imigranților

Imigrații non-persoane

Între categoriile de imigranți de pe teritoriul României, de un interes aparte din perspectiva drepturilor și libertăților cetățenești, este categoria „toleraților”. Legislația românească, sau, mai bine spus, lipsa ei, crează un fel de fantome ale azilanților ale căror solicitări de azil au fost response, se arată în studiu. În cadrele legislației românești, în anumite condiții, această categorie de imigranți, alături de cei care nu doresc să solicite azil, încetează să existe în mod oficial.

benefică în România

- Un studiu realizat de Fundația Soros -

Ca non-persoane, imigranții din categoria „tolerați” nu au drepturi – la muncă, locuire, dreptul la asistență medicală, ci au doar permisiunea de ședere pe teritoriul României.

Având în vedere că „toleratul” generat de vidul legislativ trece, de multe ori, prin experiențe traumatiche, cumulate cu dificultatea gășirii unei surse de subzistență, devine limpede că, în multe cazuri, această categorie de persoane are nevoie de asistență psiho-socială de specialitate.

Drama acestei categorii de imigranți capătă forme dintre cele mai diverse atunci când sunt puși în situația să găsească o sursă de subzistență. Oricare ar fi munca pe care o desfășoară pe teritoriul statului român – muncă domestică, angajați pe șantiere de construcții, angajați la firme ale conaționalilor – lipsa legislației asupra acestei probleme îi obligă, practic, să desfășoare muncă la negru. Problemele de subzistență pe care le întâmpină imigranții tolerați au, deseori, consecințe psihice, în condițiile în care, venind în România cu un orizont de așteptări (mai) ridicat sub aspectul nivelului de trai, se trezesc într-o situație mizeră, poate chiar mai

dificilă decât cea din țara de origine în care, din diverse motive, nu se mai pot întoarce. Sub statutul de tolerați – un fel de „umbre ale refugiaților”, identitatea lor este lipsită de dimensiunea juridică.

O astfel de non-identitate socială capătă valoare juridică doar în cazurile în care, dintr-un motiv sau altul, reprezentantul acestei categorii de imigranți intră în conflict cu legea sau intră sub incidența asistenței sociale de urgență. Nu există nici studii, nici date reale, verificabile despre mărimea acestei categorii de imigranți. O mare parte dintre ei preferă să „se piardă”, așteptând să câștige suficienți bani și sperând să găsească o călăuză care să îi ducă în altă țară europeană. De altfel, această parte a imigranților non-persoane se angajează cu statul român într-o relație de „ignorare reciprocă”.

Conflictul de identitate juridică – „potențială victimă” sau „tolerat”?

O problemă semnificativă pentru cetățenii străini – victime ale exploataării sau traficului de persoane pe teritoriul României este legată de un anume conflict

în interiorul legislației românești. În cazul în care victima traficului de persoane este cetățean străin pe teritoriul României trebuie să facă față unei legislații în care există dispoziții contradictorii, ale căror consecințe operează în defavoarea victimei.

Legea permisului de toleranță anulează Legea anti-traffic: acolo unde una solicită colaborarea imediată cu organele statului pentru a putea obține permisul de toleranță, cealaltă atribuie victimei dreptul de reflecție de 90 de zile („potențială victimă”), în tot acest timp victima putând să beneficieze de asistență din partea statului român. Statutul de „tolerat” anulează dreptul la asistență pentru imigrantul – victimă a traficului de persoane sau a exploataării.

„Noii veniți” și accesul la educație în limba maternă

Populațiile de imigranți de diferite naționalități au ajuns statistic semnificative în cadrul populației românești. În aceste condiții, există comunități tradiționale de imigranți care, completeate anual cu categorii de „nou-veniți”, au ajuns să depășească numeric unele dintre minoritățile românești tradiționale. Nefiind recunoscute însă ca minoritate națională, aceste comunități au mai puține drepturi decât minoritățile naționale recunoscute de legislația românească și prin urmare autoritățile române nu au adoptat politici publice specifice acestora.

Referitor la integrarea copiilor din familii de imigranți în sistemul românesc de învățământ și realizarea de politici speciale (educaționale) pentru aceștia, datele oficiale nu arată nevoia unei politici anume pentru această categorie școlară. Statisticile sunt deficitare în ceea ce privește numărul copiilor din familii imigrante, o politică publică pentru această

categorii de elevi fiind imposibil de realizat în condițiile lipsei informației despre grupul țintă pentru care ar fi concepută. Mai mult, în opinia reprezentanților autorităților publice din domeniu, este greu de acceptat o creștere a acestei populații școlare – copii din familiile de imigranți pe teritoriul statului român.

Refugiați și azil

România continuă să fie în principal o țară de tranzit, numărul străinilor, refugiaților, străinilor care primesc o formă de protecție și a solicitanților de azil fiind unul redus, ceea ce nu permite plasarea problemei ca prioritară pe agenda publică românească. Cu toate acestea, este de subliniat că în 2008 numărul solicitărilor de azil a crescut față de anul 2007 cu 64%, scăzând însă cu 29% în 2009 față de 2008. În perioada 2005-2009, nivelul înregistrat al cererilor de azil a fost de 0,2 cereri la 1000 de locuitori.

Pe termen lung, specialiștii din instituțiile cu atribuții în acest domeniu estimează o creștere a numărului de cereri de azil în România și atrag atenția asupra importanței demarării unui proces de pregătire instituțională, de pregătire a politicilor publice necesare unui management eficient.

Privind dintr-o perspectivă macrostructurală, se consideră că reglementările, politicile în domeniul refugiaților și azilului au înregistrat în România o evoluție pozitivă. Procesul de corelare a cadrului legislativ cu cel al Uniunii Europene este considerat un punct tare în sectorul politicilor pentru refugiați și azil. Dincolo de schimbările care au avut loc în plan instituțional și legislativ se constată că noile realități sociale transformă domeniul într-unul complex, ce implică noi provocări, care, la rândul lor presupun resurse financiare, umane și de timp suplimentare.

Recomandări

Punctul central al cercetării se regăsește în identificarea de problemă pentru care experții domeniului din interiorul sistemului public de management al imigrației și din societatea civilă au formulat propuneri, recomandări și soluții în vederea unei gestionări benefice a imigrației în România.

Iată o listă – sinteză a acestor probleme, deficiențe, riscuri și vulnerabilități sistemice identificate și semnalate ca

atare, la diferite nivele de expertiză în sistemul de gestionare a imigrației, pentru care experții și practicienii respondenți au făcut recomandări.

Abordare integrată în gestionarea fenomenului imigrației

Un prim pas în rezolvarea nevoii de abordare integrată a gestionării fenomenului imigrației de către sistemul instituțional l-a reprezentat unificarea instituțională a arilor care vizau migrația și respectiv azilul în anul 2007. Forma actuală de organizare a sistemului instituțional în domeniul imigrației este preferabilă și are potențial de funcționare. Argumentul fundamental pentru această reorganizare a sistemului de management al imigrației prin unificarea domeniilor migrație – azil îl reprezintă potențialul mai mare de coordonare instituțională, de coroborare de practici și proceduri și de urmărire a parcursului unei decizii.

Pentru a răspunde nevoii unei abordări integrate în gestionarea fenomenului imigrației, interpretarea datelor culese prin interviuri conduce:

- fie la ideea înființării/creării unei singure instituții publice responsabile de gestionarea imigrației în România;
- fie la construirea unui mecanism funcțional și informațional mai eficace și de coordonare inter-instituțională care să armonizeze și eficientizeze activitățile actualelor instituții cu competențe în gestionarea imigrației în România.

Un al doilea pas în constituirea unui sistem integrat de management al imigrației îl reprezintă continuarea procesului de reformă. Experții practicieni ai sistemului și reprezentanții ai organizațiilor neguvernamentale recunosc în egală măsură progresul făcut de gestionarea fenomenului imigrației în România.

Legislația actuală asupra imigrației în România este un pas înainte semnificativ, iar instituția centrală în jurul căreia se organizează managementul fenomenului face parte dintre instituțiile cu ritm alert de modernizare.

Experții ORI propun o filosofie de organizare a domeniului, în baza căreia să poată fi gestionate atât stabilitatea, cât și dinamica fenomenului imigrației, pe de o parte, cadrul teoretic și practica juridică, pe de altă parte: organizarea cadrului juridic pe trei paliere – Legea, Hotărârile de Guvern, procedurile de implementare.

La nivelul practicilor de implementare a sistemului național

integrat de management al imigrației, recomandările și observațiile se referă la (a) adaptare la specificul național și (b) comunicare eficientă în interiorul sistemului instituțional.

O abordare integrată a gestionării imigrației de către sistemul instituțional românesc ar presupune, așa cum reiese din datele de cercetare, existența unui centru decizional unitar care să reunească competențele și activitățile desfășurate în prezent de instituții dispersate, ceea ce în momentul de față crează bariere de comunicare.

Totodată, abordarea integrată vizează includerea și definirea rolurilor specific ale autorităților locale în sistem. Mai mult, rolul autorităților locale asociat de respondenți cu integrarea imigranților trebuie asumat de acestea și corelat cu funcționarea sistemului național integrat de gestionare benefică a imigrației.

Viziune strategică la nivel național de gestionare a imigrației

Strategia națională în domeniul imigrației trebuie reorganizată, în perspective unei abordări coerente și în jurul unei viziuni strategice, care să devină punctul de reper al oricăror modificări viitoare și al practicilor concrete de implementare.

Gestionarea benefică a imigrației în cadrul unei strategii naționale asumate este dependentă de corelarea fluxurilor informaționale din cadrul diferitelor componente ale sistemului național care au legătură cu problematica imigrației – de exemplu sistemul de

Arii specifice de intervenție în cadrul sistemului național integrat de gestionare a imigrației

O posibilă soluție în gestionarea riscurilor și vulnerabilităților sistemice identificate a fost propunerea unei schimbări de optică a politicilor de imigrație în sensul centrării acestora pe migrant ca persoană cu drepturi și obligații.

Un caz particular al acestei nevoi de recenterare a politicilor publice în domeniul imigrației este reprezentat de categoria toleranților. În acest sens, legislația românească trebuie să reglementeze clar secțiunea privind solicitantii de azil ale căror cereri au fost respinse.

În plus, legislația actuală nu este clară în secțiunea privind asistența victimelor – cetățeni străini, traficați și exploatați în România. Statutul de „tolerat” anulează dreptul la asistență pentru imigranții (de regulă, femei) – victime ale traficului de persoane sau ale exploatarii de diferite tipuri. În acest sens, legislația românească și practicile aferente trebuie să prevadă și să pună în aplicare un set de măsuri care vizează identitatea socială și juridică a imigrantului: standard minime de asistență socială, medicală, juridică, acordarea dreptului la muncă și dreptul la viață de familie.

Totodată, legislația românească trebuie să modifice anumite reglementări cum este cazul instituției parteneriatului civil, nerecunoscute de către statul român, pentru a asigura respectarea drepturilor imigranților și pentru a nu atrage asupra României proceduri de infringement de la nivelul Comisiei Europene.

Respondenții au menționat că reglementările privind minorii neînsoțiți și pe cei care au împlinit vârsta de 18 ani nu sunt suficiente de clare. Acest lucru conduce la disfuncționalități în privința reprezentării juridice a minorului neînsoțit solicitant de azil și în același timp interferează negativ în procesul său de integrare în societatea românească.

Expertii intervievați au semnalat, totodată, dificultăți de ordin practic legate de relația imigrantului cu diversele sisteme: sistemul de asistență medicală, sistemul bancar care nu recunoaște documentele legale eliberate imigranților de către autoritățile publice pentru aceștia.

O altă problemă semnalată în cadrul cercetării este legată de legislația muncii din România. Respondenții au identificat imigrația pentru muncă ca fiind una dintre ariile prioritare ce necesită intervenții

atât la nivelul legislativ, instituțional, cât și în termeni de aplicabilitate.

Opinia general împărtășită este aceea potrivit căreia statul român își va conserva politica numărului mic de imigranți pentru muncă, ceea ce înseamnă că fluxul de imigranți poate fi controlat și gestionat coerent. Astfel, aceștia au făcut referire la necesitatea unor modificări ale regimului imigrației pentru muncă, care, în același timp, trebuie corelate cu legislația națională a muncii și atribuțiile instituțiilor cu competențe în domeniu. În acest sens, se sugerează rezolvarea problemei detașajilor pe teritoriul României prin aplicarea Directivei europene 96/71.

Potrivit experților respondenți, inserția muncitorilor străini pe piața muncii este condiționată de modificări ale cadrului juridic și instituțional și de o alocare corespunzătoare a resurselor, în special pentru acoperirea unor servicii destinate special acestei categorii: cursuri de limbă română, interpretare, traducerea documentelor (diplome, certificate) imigranților și cursuri recunoscute de formare profesională.

În aceeași arie a drepturilor și obligațiilor, cercetarea a semnalat faptul că dinamica fenomenului imigrației în România a creat deja necesitatea elaborării unor politici specifice care să se adreseze comunităților de imigranți. Statul român va trebui să ia în considerare statutul juridic al unor minorități reprezentative numeric pe teritoriul României, „noile minorități” – generate de imigrație, având nevoie de politici publice prin care să se asigure integrarea acestora și participarea lor activă la viața socială, economică și culturală a societății românești în paralel cu păstrarea identității etnice. În același timp, statul român, consideră unii dintre respondenți, ar trebui să elaboreze și să aplice politici publice precum politicile educaționale pentru copiii imigranților din România.

asistență medicală, asistență socială, educație, sistemul juridic și altele.

O viziune strategică la nivel național presupune corelarea politicilor specifice fiecărei arii a gestionării imigrației în România. Aceste politici specifice privind imigrația trebuie corelate cu politicile publice privind emigrația / mobilitatea în scop de muncă a românilor și cu piața forței de muncă din România.

Legislația din domeniul imigrației trebuie elaborată în acord cu ultimele definiții și analize ale fenomenului la nivel european și la nivel internațional. Proiectele derulate în interiorul sistemului instituțional și ulterioarele adaptări și modificări la nivel de legislație trebuie elaborate în mod necesar în cooperare cu partenerii sociali, mai ales că reprezentanții patronatelor și ai sindicatelor au perspective diferite asupra acestui tip de politici.

Discursul public asupra imigrației ca soluție la dezechilibrele de pe piața forței de muncă din România este o componentă fundamentală a gestionării benefice a imigrației în România. Efectele posibile ale unui discurs public inadecvat asupra imigrației ar putea genera sau întări stereotipurile și reprezentări negative ale imigranților la nivelul populației din România, ceea ce ar conduce la dificultăți în termeni de integrare a acestora. Politicile publice privind imigrația și integrarea străinilor în societatea românească nu vor putea evita această secțiune a relației cu populația românească pe de o parte, a informării/ comunicării cu subiecții direct vizați de reglementările domeniului, pe de altă parte.

Integrare de din România

Mbela Nzuzi
Organizația
Femeilor
Refugiate
în România

Nicăieri nu e mai bine ca acasă. O vorbă des întâlnită, însă greu de înțeles atunci când vorbim în contextul integrării unui migrant. Noțiunea de acasă prinde nuanțe atunci când vine vorba despre această categorie specială de oameni din care fac parte.

De fapt: unde este acasă? În țara în care m-am stabilit sau în țara de unde provin, mai exact țara în care m-am născut? Sincer, îmi este foarte greu să dau un răspuns onest la această întrebare. De fapt, pentru mine, acasă este locul de unde provin, dar în România - țara care m-a găzduit și în care am făcut multe lucruri importante în viața mea -, mă simt ca acasă cu adevărat.

Am fost într-o călătorie de aproximativ trei săptămâni în Africa, mai precis în Gabon, iar una dintre concluziile pe care le-am tras a fost că „într-adevar nicăieri nu e mai bine ca acasă”. Însă, doar după câteva zile, parcă undeva în adâncul sufletului meu, simțeam un gol imens: îmi era dor de casa din România. Îmi era dor de românii mei, îmi era dor de limba română pe care o aud zilnic. Pur și simplu îmi era dor de tot ce lăsasem în urmă, chiar dacă știam ca era doar pentru un timp.

Iată că o altă vorbă faimoasă s-a dovedit a fi adevărată, cel puțin în cazul meu: lumea este mica! Am mers să vizitez o zonă turistică numită Pointe Denis, care se află la 12 kilometri de orașul Libreville, capitala Gabonului. Am fost într-un muzeu care expune broaște țestoase marine care se găsesc în Gabon. M-am întâlnit cu un jurnalist gabonez cu care m-am împrietenit. Aflând despre mine că sunt din România, m-a pus în legătură cu o româncă, stabilită în Gabon de vreo 28 de ani. Numele său este Olimpia Zdreghea și lucrează la Ministerul Culturii și Artelor din această țară. Se ocupă de secția dedicată prezervării patrimoniului cultural.

Este o femeie extraordinară care s-a integrat atât de bine în Africa

încât stăpânește cu brio rolul de ghid turistic pentru cetățeni străini și africani interesați de cultura gaboneză și africană în general. Ironia sorții a făcut ca eu, fiind din Africa, să am nevoie la mine acasă de un îndrumător care nu este de origine africană. Dar ce mai contează... De fapt, Olimpia Zdreghea este africană prin adopție și își merită statutul.

succes ... în Africa

Am învățat de la această femeie cât de important este rolul pe care îl avem ca indivizi în societatea în care trăim. Avem însă nevoie să fim îndeajuns de curioși și de serioși, ca să învățăm lucrurile care țin de specificul societății în care ne aflăm. Trebuie să nu ne pierdem rădăcinile, fiindcă integrarea nu înseamnă asimilare. Trebuie să ne păstrăm identitatea. Să ajungem la

Română „DOINA”, care grupează membrii comunității de români stabiliți în Gabon. Există o unitate deosebită între românii stabiliți în această țară, care au reușit să pună la punct o comunitate solidă în cadrul căreia există reciprocitate în acordarea de ajutor, pentru depășirea problemelor de zi cu zi. Întrunirile sociale sunt de asemenea

acel echilibru la care a ajuns această femeie care se descurcă în Africa mai bine decât mulți africani.

M-a dus într-un sat unde am vizitat un „temple”, așa îl numesc ei. Este un fel de spital în care oamenii sunt tratați prin intermediul medicinei tradiționale. În spatele curții se află o pădure din care se extrag și se prepară plantele medicinale. Am putut vedea totodată și cum se extrage vinul de palmier.

M-a dus apoi la un muzeu unde mi-a povestit cu lux de amănunte poveștile din spatele obiectelor care erau expuse acolo. Am fost impresionată de cât este de atașată de Africa, dar mai ales de cunoștințele vaste pe care le are despre acest continent.

Doamna Zdrenghea face parte, de asemenea, și dintr-o asociație denumită Asociația Gabono-

Câteva cuvinte despre Gabon

Gabonul este situat pe coasta de vest a Africii, fiind mărginit de Oceanul Atlantic, Guineea Ecuatorială, Camerun și Congo. Fâșia de coastă constă în golfuri mărginite de palmieri, lagune și estuare, iar vegetația tropicală luxuriantă, ce acoperă mare parte din interior, este intercalată de porțiuni de savană. Așezările au fost construite de-a lungul râurilor. Mulți locuitori aparținând populației Bantu sunt concentrați în zonele de coastă și în satele de-a lungul cursurilor de râuri. Orașele principale sunt capitala Libreville, Port Gentil, Lambarene, Moanda, Oyem, Mouila și Franceville.

Destinație a vizionarelor idealști care în secolul al XIX-lea căutau mântuirea sufletului, Gabonul este astăzi o perlă rară pentru oamenii de știință și neo-ecologiști care regăsesc aici paradisul pierdut, inima necontaminată a Africii.

pe ordinea de zi a asociației. De revelion, doamna Zdrenghea și-a invitat prietenii la o masă tradițională românească. Nu au lipsit faimoasele sărmăluțe. Am avut onoarea de a fi invitată la ea acasă, unde mi-a preparat mâncăruri africane făcute cu mult suflet ... românesc!

Trebuie să mărturisesc că șederea mea în Gabon a prins culoare, în mare parte, datorită acestei doamne care mi-a fost ghid în adevăratul sens al cuvântului. Am învățat din această experiență cât de importantă este integrarea și coeziunea socială nu numai pentru imigrant ca individ, ci și pentru societatea care investește în progresul de mâine.

În concluzie, integrarea nu poate fi de succes decât cu implicarea tuturor persoanelor sau instituțiilor care se află în contact direct sau indirect cu imigrantul. Așadar, vă doresc integrare ușoară și spor la toate, așa cum îmi doresc și mie!

Integrare prin cântec,

Interviu realizat de
Mbela Nzuzi
Organizația Femeilor
Refugiate în România

Când am ajuns în Libreville, am avut plăcerea să-mi regăsesc conaționali care promovează muzica congoleză în Gabon. M-am întâlnit astfel cu Alex, un tânăr congolez care cântă într-o formație de muzica religioasă numită „Les circonscrips de Christ”. Formația este compusă din nu mai puțin de 12 persoane. M-au invitat în studioul „Maison Sinai Production” unde înregistrau cel de al doilea lor album, pe care au de gând să îl promoveze în R.D. Congo și în Europa. Alex a ținut să adreseze un mesaj de încurajare către comunitățile de africani stabiliți în România.

Bonjour Alex, știi că ești de fapt din Republica Democrată Congo. Totuși, de când te afli în Gabon?

Sunt în Gabon din anul 2003.

De ce ai venit în Gabon?

Gândul meu inițial a fost doar să vizitez Gabonul, dar pe parcurs m-a atras această țară și am decis

să rămân aici. Îmi place că e liniște și pace, ceea ce inspiră stabilitate, lucru dorit de orice persoană, cel puțin din generația noastră.

Când te-ai apucat de muzică?

Așa cum știți, fiecare african are muzica în sânge. În cazul meu, am început muzica la vârsta de 18 ani în cadrul bisericii în care tatăl meu este pastor.

Care este diferența dintre muzica gaboneză și cea congoleză?

Este o mare diferență. Gabonezii sunt axați mai mult asupra muzicii tradiționale și autentice. Congolezii se axează mai mult pe muzica modernă.

Cărui public vă adresați prin muzica voastră?

Ne adresăm tinerilor, în mod special creștinilor, ținând cont de faptul că noi cântăm doar muzică religioasă. Țin să precizez că în repertoriul nostru avem, de asemenea, cântece ritmate care au succes în rândul tuturor, chiar și în rândul celor care nu sunt creștini și ascultă doar muzica. Cântăm la nunți și la alte petreceri private. Organizăm, de asemenea, concerte pentru publicul larg.

Ce ați reușit să faceți până acum? Cum vă organizați pentru realizarea unui album? Câte persoane lucrează și cum vă împărțiți sarcinile? Cine este liderul formației? Aveți un producător sau un manager care vă ajută?

Avem un album scos pe piață. Se numește „Le Roi des Rois”. A fost scos în urmă cu cinci ani. Conține

made în Gabon

nouă piese. Pregătirea noului album a durat doi ani. Sunt patru persoane cu un rol activ în pregătirea acestui album: șeful de orchestră, șeful de repetiții, cel care se ocupă de relațiile publice și "înțeleptul spiritual" care se numește Jean-Luc (el vede mai multe lucruri, are viziune, vede lucrurile în profunzime). Producătorul nostru este casa de discuri „Maison Sinai Production” iar managerul nostru se numește monsieur Firme Buzanga.

Piesele voastre sunt compoziții proprii sau preluări din folclorul congolez?

Sunt compoziții proprii, dar în care preluăm elemente din folclorul congolez.

Păstrați legătura cu Republica Democrată Congo, țara voastră de origine? Muzica voastră este promovată acolo?

Deocamdată nu, dar avem de gând să lansăm următorul nostru album acolo.

Cum credeți că vă veți descurca acolo ținând cont de faptul că sunt multe formații care se inventează

și se reinventează în fiecare zi. Vă veți găsi un loc acolo?

Nu, nu ne temem de nimic, pentru că este vorba despre ceva mai profund aici. Nu este vorba doar de talent ci de har, de aceea nu ne e teamă de competiție. De fapt, nu există competiție, pentru că avem cu toții același țel. Prin muzica noastră ne închinăm toți aceluiași Dumnezeu, care este unul pentru toți.

Eu locuiesc în România. Ați auzit despre această țară?

Nu prea mult. Ceea ce nu înseamnă că nu ne interesează România. Vrem chiar să ajungem și acolo pentru că și acolo oamenii au nevoie de muzica noastră, o muzică de suflet care îi poate apropia de Dumnezeu.

Care sunt planurile voastre de viitor?

Suntem în studio. Pregătim un nou album care va conține 10 piese. Albumul se intitulează „Ieșiți din Babilonia”

Ce mesaj de final ați dori să transmiteți celor din România care vor citi acest interviu?

Sperăm să ne ajute Dumnezeu și să ajungem acolo, să îi vedem pe români și să ne închinăm împreună Domnului, prin muzica noastră.

Un mesaj special pentru comunitatea congolezilor sau a africanilor stabiliți în România?

Indiferent de ocupația pe care o au, să nu își neglijeze talentul pe care l-au primit de la Dumnezeu. Să știe că nimic nu este întâmplător. Să își investească talentul în activități de promovare a culturii din țările lor de origine și activității de integrare. De obicei, comunitățile de imigranți se plâng de anumite comportamente sau atitudini rasiste sau discriminatorii din partea populației gazdă.

Trebuie să știm că trăim într-o societate în care tot ce ni se întâmplă este o oarecare reacție la ceva ce am făcut sau chiar nu am făcut într-un trecut mai puțin sau mai mult îndepărtat. Imigranții trebuie, prin viața lor de zi cu zi, să provoace reacții pozitive din partea populației locale. Să fie un factor de schimbare a mentalităților, să dărâme prejudecățile și să contribuie la dezvoltarea unei societăți coerente, multiculturale și bogate din punct de vedere material, moral și spiritual. Imigranții nu trebuie să stea deoparte. Trebuie să se implice în activități care vin în susținerea integrării lor. Nu trebuie să stăm să așteptăm ca lucrurile să se miște într-o oarecare direcție. Trebuie să facem ca lucrurile să se miște în direcția bună. Să ne aducem contribuția la dezvoltarea unei societăți în care domnesc armonia, solidaritatea, coeziunea și reciprocitatea

Voi veni, în numărul viitor, cu un articol despre integrare prin cântec, Made in Romania de data aceasta. Veți descoperi un grup de tineri congolezi care au reușit să își găsească un loc în societatea românească prin muzica pe care o cântă. Povești de viață de la care cu siguranță vom avea cu toții câte ceva de învățat.

Tunay Tuncer omul care aduce Școala Spectrum la Iași

Tunay Tuncer, profesor de biologie, director, autor de manuale, a venit în România pentru a preda biologia elevilor din cadrul grupului de instituții de învățământ particular reunite sub denumirea Lumina Instituții de Invățământ din Constanța și București. Cu gândul de a sta în țara noastră 3-4 ani, s-a decis „să mai pună un 1 înainte de 4, și astfel s-au făcut 14 ani de când este în România“.

Interviu realizat de
Romina Matei
Institutul Intercultural
Timișoara

În primul rând spuneți-ne câteva cuvinte despre dumneavoastră.

Sunt din Turcia, când am terminat facultatea am venit în România. Inițial am venit ca profesor, însă de cinci ani sunt și administratorul Licelului Internațional de Informatică din Constanța. Am venit în România cu familia. Nevasta mea este din Turcia, momentan stăm în Constanța împreună cu băiețelul, care acum este în clasa a IV-a. Însă curând ne vom muta cu toții la Iași. Împreună cu instituția pentru care lucrez (Lumina Instituții de Invățământ – www.lumina.ro) am stabilit primul liceu privat în Constanța, apoi după doi ani am deschis liceul de informatică din București.

Acest liceu este un adevărat succes, avem olimpici internaționali și copii cu bursă. În ultimul an avem în școală 19 olimpici internaționali. La informatică, cred că suntem pe primul loc în țară. În școlile noastre se încearcă să se aducă cei mai buni profesori, de exemplu dacă un copil este pasionat de matematică, încercăm să îi aducem cel mai bun profesor de matematică din Universitate.

Ați venit în România special ca profesor?

Da. Când am terminat facultatea în Turcia, am avut specializarea profesor de biologie. Am absolvit facultatea în Istanbul, la Marmara University,

care este o universitatea internațională, iar după absolvire, am venit direct în România. Când eram în ultimul an la Universitate, lucram part-time la o firmă de publicitate, unde am editat manuale de biologie în limba engleză. Într-una din zile, am participat la o prezentare a manualelor susținută în limba engleză și acolo l-am cunoscut pe directorul de la Școala Internațională de Informatică. Ei căutau un profesor de biologie care să poată preda în engleză. Astfel ne-am cunoscut și mi-a oferit posibilitatea să vin în România să predau biologia. În 1996 am început.

Cum vi s-a părut România?

Ca și țară nu știu dacă are sau nu ceva în plus față de Turcia. Ca oameni, avem multe diferențe, însă și mai multe similarități. Să vă dau un exemplu: am lucrat la Școala Internațională, unde sunt profesori din multe țări (Anglia, SUA, Germania, Franța, Spania). În cancelarie, când eu făceam o glumă doar prietenii români și turci zâmbeau, ceilalți nu prea înțelegeau. Sau un

alt exemplu, referitor la mâncare, noi avem din nou multe asemănări. Mie îmi place foarte mult mâncarea românească, iar felul meu favorit este mămăliga cu brânză și smântână.

Revenind însă la proiectul dumneavoastră, Școala Spectrum, ce ne puteți spune despre acesta?

Școala Spectrum este o școală în care se respectă programul școlar românesc. Pregătim aceeași programă, avem aceeași curriculum. Învățătorii noștri au venit din sistemul românesc, în afară de profesorii de engleză, care sunt aduși din Anglia sau SUA. Înainte de începerea anului școlar, la noi se face orientare cu învățători și astfel sunt introduși în sistemul nostru. De exemplu, se stă cel puțin o săptămână în București pentru efectuarea unui schimb de experiență cu colegii mai vechi. Școala Spectrum este sub conducerea instituției Lumina Instituții de Învățământ, care este firma mamă pentru mai multe școli: International School of Bucharest, Liceul Internațional de Informatică București, Liceul Internațional de Informatică Constanța, Școala Spectrum București, Grădinița Spectrum București, grădinițe și școli Spectrum în Constanța, Timișoara, Cluj, Ploiești.

Urmează să fie înființată și o Universitate la București anul acesta, pentru cei care vor absolvi ciclul de 12 ani. Iar în momentul în care primele grupe de copii vor absolvi ciclul secundar în Iași, Timișoara, Cluj plănuim să deschidem și acolo licee.

Ce aduce nou Școala Spectrum în România?

Când am venit aici, sistemul educațional era diferit. Am fost prima școală privată din România. Nu se știa atunci ce anume înseamnă o școală privată. Percepția generală era că într-o școală privată notele se iau așa, ușor. Însă eu am dat și note de 3, 4 pentru că atât meritau elevii. La început aveam probleme și cu părinții, ne-au trebuit vreo patru ani să schimbăm mentalitatea asta. Suntem prima școală privată acreditată în România care respectă structura programului educațional românesc, am primit acreditarea în 1998. O problemă pe care am întâmpinat-o a fost că la început nu exista o lege care să reglementeze statutul școlilor private din România. Abia în 2006-2007 s-a creat cadrul legislativ.

Ce ne puteți spune despre profesorii care vor predă în școală la Iași și despre taxele de școlarizare?

La Iași profesorii sunt din comunitatea locală. Doar profesorii de engleză sunt aduși din țări în care se vorbește engleza. Referitor la taxa de școlarizare, în Iași aceasta va fi de 1500 Euro pe an școlar. În București taxa e de 2300 euro iar în Constanța de 1700 euro. Școala Spectrum și-a deschis porțile în septembrie și chiar dacă nu am făcut o prea mare promovare, avem deja copii înscriși.

De ce o persoană și-ar înscrie copiii la Școala Spectrum?

Să știți că aceeași întrebare mi-am adresat-o și eu. Am întrebat părinții de ce și-au adus copiii la noi, iar primul răspuns a fost... pentru că există taxă. Un alt motiv ar fi că sunt puțini copii în clasă, maxim 18. Toate problemele se discută și se rezolvă mai ușor. La școală avem multe activități extra-școlare, de exemplu avem cluburi, în Constanța și București sunt 18 cluburi diferite (fotbal, pian, dansuri, chitară, vioară, tenis, șah etc.). Dacă descoperim că 3-4 copii au o pasiune pentru fotografie, se înființează un club de fotografie.

Părinții își trimit copiii la noi și pentru siguranța ce o oferim, căci avem un control foarte strict. Fiind puțini copii, pot fi cu ușurință supravegheați. Este mai ușor și pentru profesori. Eu sunt și diriginte, iar anul trecut am vizitat acasă 10 copii din cei 13 câți am avut în clasa mea.

Avem o relație foarte apropiată cu elevii. În școlile noastre dacă un elev este prins cu țigări sau alcool, e exmatriculat pe loc. Noi controlăm absolut tot. Avem un sistem de supraveghere video, există un sistem de monitorizare la poartă. Părinții sunt informați de starea/evoluția copilului prin sms. Am fost primul liceu care am folosit catalogul virtual, proiect care a fost făcut de doi copii din clasa a XI-a. Prin internet, ca părinte, poți să controlezi ușor situația copilului (note, absențe).

În afara serviciului, cum vedeți viața socială și procesul de integrare în societatea românească?

Când am venit pentru prima dată în România, mi se părea foarte interesant. Deși am găsit totul cam gri, când am început să cunosc lumea, când

am început să învăț limba, totul s-a schimbat. A cunoaște limba este foarte important în procesul de integrare.

Am avut parte și de câteva întâmplări haioase. De exemplu, în primul an am făcut naveta între Constanța și București deoarece eram numai un profesor pentru ambele școli. Mergeam cu trenul și afară era foarte frig, însă în compartiment era foarte cald și eu eram îmbrăcat gros. Am chemat conductorul și i-am spus cuvintele pe care le știam atunci: "Eu vreau cold". Conductorul a înțeles că eu vreau să fie cald și astfel a mărit temperatura în compartiment. Eu transpiram de numa-numa, am ieșit afară, pe hol. Când a revenit conductorul și-a dat seama că este foarte cald și abia atunci a scăzut temperatura.

O altă întâmplare a fost cu o doamnă vânzătoare, căreia nu știam să îi spun că vreau o brichetă. Am încercat să îi explic prin semne și ea îmi tot arăta diferite obiecte. Pe la al cincilea obiect mi-a arătat... un pui. Nu am reușit nicicum să comunicăm, până când mi-am dat seama că în română se spune „chibrit”, la fel ca în turcă. Întâmplarea asta m-a împrietenit cu vânzătoarea, așa că de fiecare dată când cumpăram ceva de la ea mă învăța noi cuvinte în limba română. Astfel, am ajuns să vorbesc românește cu ajutorul prietenilor. Dar mai am încă de învățat.

Înconjurul lumii prin gastronomie!

Mbela Nzuzi
Organizația Femeilor
Refugiate din România

FACEM UN POPAS IN IRAK!

Ramadan („canicula verii”) este luna a noua a calendarului islamic, fiind și luna postului. Ea este sărbătoarea musulmană cea mai importantă.

Sărbătoarea încheierii postului este sfârșitul ramadanului. Este luna pocăinții și sacrificiului în care se celebrează perioada în care profetul Muhammad a primit revelația coranică. Timp de aproximativ 30 de zile, musulmanii adulți trebuie să postească din zori până după apusul soarelui. Aceasta înseamnă abținerea de la mâncare, băutură, fumat și relații sexuale, în intervalul menționat.

Călătorii, femeile gravide, femeile care alăptează și bolnavii pot amâna postul, urmând să-l țină ulterior. În această lună, considerată a iertării și a milei, musulmanii nu trebuie să mintă, să jignească, să blesteme. Religia islamică stabilește postul ca un mijloc de purificare, un exercițiu de autocontrol și o dovadă de credință. (descriere extrasă din Wikipedia, Enciclopedia liberă)

Doamna Suhaila Aryby, provine din Irak si ne-a vorbit despre masa specială pe care a pregătit-o pentru familia ei, cu ocazia încheierii postului de Ramadan.

se pune o oală cu apă, sare și șofran la foc. Până fierbe apa, se curăță și se spală legumele și se prăjesc în ulei încins. După ce a fiert apa, se toarnă orezul și se fierbe pe jumătate (trebuie să ne asigurăm că boabele de orez sunt încă tari) și se strecoară. Într-o cratiță mare, se pun în straturi: ceapa și puilul în interiorul cratiței; vinetele și cartofii în partea exterioară. Se toarnă apoi o jumătate din cantitatea de orez și se adaugă un alt strat de legume și un ultim strat de orez. Se amestecă apă și șofran într-un pahar și se toarnă peste orez. Se acoperă cratița și se lasă la foc mic timp de 30 de minute. Se scoate apoi și se servește cu sosul din iaurt.

Vă prezentăm rețeta pentru o masă tipică, compusă din:

Antreuri: salată Fetuci și ciorbă de linte

Fel principal: Orez Maaluba (cu vinete, cartofi și puil), care se mănâncă cu sos din iaurt și castraveți

Desert: Băsbusa

SALATĂ FETUCI

● **Ingrediente necesare pentru patru persoane:** 2 castraveți, 1 roșie, 150 gr de varză albă, 1 ceapă mică, 2 linguri de ulei de măsline, 1 lipie mare, 2 linguri de suc concentrat de rodie, sare și piper.
● Se taie lipia în bucăți și se prăjește într-o cantitate foarte mică de ulei. Se taie apoi toate legumele, se amestecă, se sarează și se pune piper după gust. Se toarnă sucul concentrat de rodie. Se adaugă apoi bucățile de lipie și se servește cu ulei de măsline.

CIORBĂ DE LINTE

● 300 gr de linte, 1 ceapă mare, jumătate de morcov și 1 cartof mic, piper.
● Se spală linta și se pune într-o cratiță. Se adaugă ceapă tăiată, piper, 700 ml de apă și se fierbe la foc mic. Linta fiartă se toacă la mixer până se obține o pastă, peste care se pune lămâie, piper și se servește cu pâine prăjită.

OREZ MAALUBA

● 500 gr orez, 2 vinete, 2 cartofi mari, 300 gr de conopidă, 1 ceapă mică, 400 gr de carne de puil, ulei, șofran, sare și piper
● Se spală orezul și se lasă în multă apă, timp de 30 de minute. Între timp

SOS DIN IAURT ȘI CASTRAVEȚI

● 2 castraveți mari, 250 gr de iaurt, mentă, 5 linguri de apă, sare, piper.
● Se spală castraveții și se dau pe răzătoare. Peste ei se pune mentă uscată și se adaugă apoi iaurtul amestecat cu apă. Se pune sare și piper după gust.
BĂSBUSA
● 250 gr mălai, 250 gr griș, 200 gr zahăr, 250 gr nucă de cocos, 1 linguriță de bicarbonat de sodiu, 200 gr ulei, 250 gr de iaurt, 500 ml lapte praf, esență de migdale.
● Pentru sirop: 500 gr de zahăr, 1 pahar mare de apă și puțină sare de lămâie.
● Se amestecă toate ingredientele cu o lingură de lemn și se lasă 10 minute. Se unge o tavă cu ulei și se toarnă compoziția. Se pune în cuptorul preîncălzit la 170 de grade timp, de 25 de minute. În acest moment se amestecă ingredientele pentru sirop și se pun la foc. Se scoate apoi prăjitura din cuptor, se taie în tavă și se stropește cu jumătate din cantitatea de sirop. Se pune înapoi în cuptor aproximativ 20 de minute, până când suprafața prinde o culoare aurie. Se stropește cu restul de sirop și băsbusa noastră este gata de servit. Ce ar mai fi de spus?

Poftă bună!

<i>Alternativele multiculturalismului</i>	3
<i>Implicarea civică pe metoda constănțeană</i>	4
<i>Lucrătorii străini nu își cunosc drepturile</i>	6
<i>Asociația „Cultura Păcii” adună tinerii imigranți ca într-un fagure</i>	8
<i>Belieforama, diversitate religioasă și anti-discriminare</i>	9
<i>Abdelkader Radwan: „Mă simt român, chiar dacă Egiptul e țara mea de origine”</i>	10
<i>Colentina, Turnul Babel al României</i>	12
<i>Dragonul Roșu</i>	14
<i>Foto-conversații cu migranții</i>	15
<i>Cetățean european sau imigrant expulzat?</i>	16
<i>Thomas Hammarberg, copiii migranți și regulamentul Dublin</i>	18
<i>Gestionarea benefică a imigrației în România</i>	20
<i>Integrare de succes... din România în Africa</i>	24
<i>Integrare prin cântec, made în Gabon</i>	26
<i>Tunay Tuncer, omul care aduce Școala Spectrum la Iași</i>	28
<i>Înconjurul lumii prin gastronomie!</i>	30

Articole pentru revista Migrant în România

Institutul Intercultural
Timișoara solicită contribuții la
revista Migrant în România.

Articolele trebuie să fie relevante pentru problematica integrării cetățenilor din țări ne-membre UE care locuiesc în România, să aibă între 3000 și 10000 de caractere și să fie redactate în limbile română, franceză, engleză sau spaniolă. Sunt acceptate texte ce descriu cazuri individuale, comunități, organizații, activități,

interviuri sau mărturii personale, precum și alte tipuri de texte.

Textele trebuie transmise de către autori, aceștia asumându-și întreaga responsabilitate pentru conținutul transmis. Autorii păstrează în totalitate drepturile asupra textului transmis, prin transmiterea lui permițând însă Institutului Intercultural Timișoara să îl publice în revista Migrant în România și pe site-ul www.migrant.ro. Autorii trebuie să aibă vârsta de peste 18 ani și să aibă o formă de ședere

legală în România, indiferent de cetățenie. Transmiterea articolelor se va face exclusiv în format electronic (.rtf, .txt, .doc, .docx, .odt) pe adresa redactie@migrant.ro sau prin postare la secțiunea *Contribuiți la revistă* de pe Forumul www.migrant.ro.

Comitetul de Redacție al revistei va informa autorii ale căror texte vor fi publicate. Aceștia vor putea fi invitați să participe la acțiuni locale, naționale sau internaționale privind problematica migrației.

-
- ◆ Publicație realizată în cadrul proiectului „*Migrant în România*“, finanțat prin Programul general „*Solidaritatea și gestionarea fluxurilor migratorii*“, Fondul european de integrare a resortisanților țărilor terțe
 - ◆ Editor: Institutul Intercultural Timișoara
 - ◆ Data publicării: August 2010
 - ◆ Adresa de sesizări: Institutul Intercultural Timișoara, str. 16 Decembrie 1989, nr. 8. Tel. 0040.256.498.457; Fax: 0040.256.203.942; E-mail: redactie@migrant.ro; Web: www.migrant.ro
 - ◆ „Conținutul acestui material nu reprezintă în mod necesar poziția oficială a Uniunii Europene“

Publicație finanțată de Uniunea Europeană
prin «Fondul european de integrare a resortisanților țărilor terțe»
în cadrul unui proiect coordonat de Institutul Intercultural Timișoara